ANUL I — No. 7 1 AUGUST 1925

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Revistă naţională de ştiinţă şi chestiuni sociale

Cum se fac milioane luând bucăţica de pâine din gura Moţilor

Sub guvernul liberal s'a înfiinţat o societate forestieră numită „Regatul-Mare“ cu jidani şi jidoviţi, având asigurarea din partea ministrului Constantinescu, că, deşi pădurea ce se va exploata aparţine prin drept istoric şi legal Moţitor, lacomii profitori o vor putea tăia şi încasa milioane. Societatea fiind compusă din două elemente, jidani şi jidoviţi, contribuţia socială a fost de două feluri şi anume: jidanii au adus ceva capital, iar jidoviţii fiind la putere au adus influenţă politică. A fost o *societate de speculă*, întemeiată prin trafic de influenţă. Zic *speculă*, pentrucă nu s'a adus capital suficient spre a începe o exploatare, ci atât cât a fost necesar spre a „amorsa“ o afacere: dovadă că în curs de vr'o doi ani cât a funcţionat nu a putut face instalaţii neavând capitalul suficient. S'a tăiat puţin; în schimb societatea a avut un şir neîntrerupt de procese cu Moţii jefuiţi de averea lor, a fost aspru şi pe drept atacată de presă în persoana diferiţilor membri jidoviţi din Consiliul de administraţie, cari văzându-se daţi în tărbacă de gazete şi persiflaţi zilnic de opina publică au hotărât să transforme cât mai repede această afacere în bani spre a scăpa de critica usturătoare şi a se scutura de discreditul moral prin care s'au compromis.

Afacerea de speculă printr'o tranzacţie de speculă trebuia trecută în alte mâini. Proectul s'a adus la îndeplinire prin vânzarea pădurii, jefuită dela Moţi, către o societate, unde lipseşte chiar faţada de jidoviţi, către societatea curat ovreiască a lui Tischler numită „Râul Alb“.

In ce condiţii? Mister. In Ardeal ne fiind în aplicare procedura actelor autentice, nu putem cunoaşte nici suma adevărată, dar nici aceia pe care părţile ar fi căzut de acord să o declare înaintea Tribunalului la autentificarea actului. Totul se face în secret din două motive uşor de înţeles: 1) pentrucă lumea să nu afle câte milioane au câştigat favoriţii ministrului Constantinescu, speculanţii cu păduri moţeşti; 2) pentru ca Ministerul de Finanţe să poată fi temeinic frustat la perceperea taxei legale; aşa cum a învăţat pe contribuabilii României-Mari să procedeze Excelenţa Sa Ministrul Constantinescu, când cumpărând o casă în valoare de 2 milioane, a declarat că ar fi costat ceva peste 100 mii lei!

Dacă un ministru al ţării şi-a permis asemenea procedură, având de coleg pe Vintilă Brătianu cel drept şi neînduplecat; de ce nu ar comite asemenea manevre de cod penal acei jidoviţi, trepăduşi de Ministere, cari au asudat urcând treptele puternicilor zilei până ce au isbutit să închegheze afacerea de speculă pe care au trecut-o deună-zi jidanului Tischler?

Iată domnule cititor cum sub ocrotirea vinovată a politicii de partid, oameni fără obraz dar cu pretenţii şi protecţie ajung să facă milioane prin nici o altă muncă decât întinzând o ghiară ascuţită cu care au smuls din gura Moţului bucăţica lui de pâine zilnică.

Revista

Provenienţa jidovească a „Protocoalelor“.

In această revistă s'a scris des şi s'a demonstrat în mod incontestabil cum se aplică în viaţa internaţională şi a fiecărui popor civilizat preceptele din cartea întitulată *„Protocoalele Inţelepţilor Sionului“*, tradusă în româneşte de Ion I. Moţa şi prea puţin răspândită. Dacă în ţara noastră documentul istoric nu a avut ecoul, pe care l'a deşteptat în streinătate, faptul se explică uşor: la noi nu există o presă curajos naţională, care să întreţină publicul asupra problemei de importanţa vitală ascunsă în acea lucrare; se explică şi prin indolenţa, indiferenţa şi aşa zisa diplomaţie a intelectualilor noştri, cari în enorma majoritate a cazurilor nu citesc ori dacă citesc nu au curajul moral să spună un cuvânt ce i-ar strica cu jidanii.

Ce sunt *Protocoalele* şi care este provenienţa lor?

După toate cercetările făcute cu imparţialitate, „Protocoalele“ reprezintă concluziile desbaterilor primului congres sionist, ţinut la Basel în 1897, cari concluzii conţin normele de conduită ale iudaismului faţă de popoarele creştine, având drept ţintă distrugerea puterii lor şi înălţarea neamului israelit peste ruine la rangul unei forţe, care să conducă întreaga lume după ce şi-a asigurat puterea aurului.

Aceste concluzii, sub formă de precepte, au ajuns în mâna învăţatului rus Sergius Nilus, care le-a publicat în 1905, ca un capitol documentar, în cartea lui intitulată: *Le Grand dans le Petit.* Un exemplar din a doua ediţie, apărută la 1905, se află din 1906 în biblioteca museului britanic din Londra sub No. 3926-d-17. De atunci au mai apărut câteva ediţii în Rusia ţaristă fără a li se da o deosebită importanţă. După războiu cartea s'a tradus în toate limbile. Traducerea poloneză coprinde pe copertă cuvintele: *Este o datorie naţională a citi această carte şi de a o da să se citească mai departe“.*

De unde provine acest document de o revelaţie sguduitoare? Toţi creştinii cari s'au ocupat cu această chestiune şi toţi cari au citit Protocoalele şi observă câtuşi de puţin cum se desvoltă lucrurile în lume răspund în cor: *din tabăra jidovească.* Jidanii tăgăduesc la unison că ei ar fi autorul. Spre a nu face discuţie iuntilă, trebue dela început adoptată o atitudine precisă. Cine cunoaşte pe jidan din scrisul, cu conţinut referitor la interesele rasei

lui, va fi de acord cu atuorul acestui articol, asupra următorului adevăr: Evreul e totdeauna de rea credinţă în discuţie, deci cu el nu se poate sta de vorbă. Pentru cine se îndoeşte de acest adevăr amintim două chestiuni celebre din ultima sută de ani şi o metodă faţă de cartea sufletului lor atavic, faţă de Talmud.

Cele două chestiuni: prima este omorul ritual săvârşit la Damasc în 1840 asupra călugărului francez Thomas. Toată Franţa şi întreaga opinie publică europeană a fost ani de zile emoţionată din cauza faptului, dovedit prin consulatul francez ca adevărat, şi totuşi falsificat, răstălmăcit şi negat în urmă prin intervenţia jidanului Crémieux care a cumpărat pe Suveranul Egiptului, pe Mehemet-Ali, făcându-l să libereze pe cei 7 jidani ucigaşi cari mărturisiseră comiterea crimei din ordinul rabinului. Câţiva ani mai târziu scriitorul francez Achille Laurent a scos o carte intitulată *Affaires de Syrie,* unde cu documente se ocupă de asasinarea călugărului Thomas. Jidanii au făcut-o să dispară din comerţ. Astăzi nu se mai găseşte decât un singur exemplar la biblioteca naţională.[1])

A doua afacere care a tulburat adânc Franţa, împărţind-o în două tabere în naivitatea ei fără să vadă orgoliul şi interesul rasei jidoveşti, a fost *afacerea Dreyfuss,* în care jidanii din intreaga lume s'au arătat atât de solidari, încât ultimul birjar evreu din Moldova aştepta să se termine odată procesul ca să scape şi el de contribuţia lunară de 0.50 bani ce-i impunea comunitatea izraelită spre a se strânge fondurile internaţionale, necesare la triumful nevinovăţiei (!) unui trădător semit.

Metoda lor faţă de Talmud, întrebuinţată spre a ascunde toate expresiile înjurioase şi murdare la adresa lui Isus Christos, ne-o destăinueşte însuşi evreul Drach, fost rabin, trecut apoi la catolicism, în rândurile următoare:

„In ediţia Talmudului din Basel din 1581, censorii suprimară principalele fragmente pe cari le-am citit mai sus, precum şi tratatul întreg *Aboda-Zara.*

„Sinodul jidovesc, întrunit în Polonia în 1631 prescrie această măsură într'o enciclică hebraică, unde se citeşte:

„Vă impunem, sub pedeapsa de excomunicare majoră, să nu tipăriţi în ediţiile viitoare nimic ce se raportează în bine sau în rău la Isus Nazarineanul şi de a pune în locul cenzurat un semn ca aceasta O, *pentru ca rabini şi învăţătorii să ştie a instrui tineretul asupra acelor fragmente numai prin viu graiu.* Prin asemenea măsură de precauţiune savanţii creştini nu vor mai avea pretextul să ne atace în această privinţă". (Cf. Vial op. cit. pag. 10).

Când un neam procedează cu lipsa de scrupul mai sus desvăluită spre a falsifica ori suprima adevărul stabilit nu numai de autorităţi; dar şi acel adevăr socotit ca atare de cărţile lui sfinte, când îşi suprimă aprecierile intime ale religiei lui spre a propăvădui totuşi acele aprecieri în taină, în mod perfid şi subversiv, pentru ca prin tradiţie orală bârfirea să crească din generaţie în generaţie ca o avalanşă, când astfel se comportă în apărarea intereselor rasei lui, cu acest neam, care în România-Mare îşi desvoltă facultatea de a calomnia şi a fi de rea credinţă prin *anumita presă*, cu reprezentanţii acestui neam nu se poate sta de vorbă asupra provenienţii Protocoalelor.

Provenienţa jidovească a acestui document rezultă din atitudinea evreilor faţă de Protocoale şi din aplicarea lor promovată şi înfăptuită prin jidani. Când cartea nu se răspândise încă în toată lumea civilizată, jidanii au încercat din răsputeri să o suprime; dupăce au constatat că nu reuşesc au combătut'o prin tăgăduire.

Dăm câteva fapte de suprimare: Cum a isbucnit revoluţia în Rusia în 1917 s'a ars în gara Petersburg un vagon de exemplare din „Protocoale" de nişte indivizi, a căror urmă s'a perdut. Alt fapt: Kerenski, care era născut Adler deci jidan şi în urmă a fost înfiiat de un rus cu numele Kerenski, imediat ce a ajuns la putere a dat ordin să se suprime toate exemplarele de Protocoale. De ce? In Polonia traducătorul a fost ameninţat cu moartea şi a trebuit să-şi ţină numele ascuns spre a scăpa de răzbunarea semită. De ce? In Statele-Unite, unde se ştie că conducerea economică a războiului a fost exclusiv jidovească, primul exemplar din Protocoale a fost confiscat din ordinul Ministerului de războiu; a fost o ciocnire de interese contrare, care a durat doi ani, dela sfârşitul anului 1917, când un căpitan a adus în America un exemplar din ediţia distrusă de Kerenski, şi până la 26 Octomvrie 1919 când în fine au apărut şi în Statele-Unite faimoasele Protocoale, sub titlu schimbat; tocmai la sfârşitul anului 1920, după lungi peripeţii şi intimidări exercitate de jidani s'a putut publica interesantul document sub numele de Protocoale. De ce presiune iarăşi semită?

In Anglia s'au făcut aceleaşi greutăţi; iar dupăce lumina revelaţiunii a pătruns pretutindeni un deputat jidovit din Camera Comunelor a interpelat guvernul pentru ce nu confiscă Protocoalele. In Germania jidanul, ascuns sub numele polonez Tarnowski, a cerut guvernul să se scoată din comerţ aceiaşi carte. In Rusia sovietică condusă de jidani, acela la care se găsesc Protocoalele este pedepsit cu moartea. Din această serie de fapte[2]) se pune întrebarea: dacă jidanii nu au nici un amestec la alcătuirea Protocoalelor, dacă acest document nu le desvălue machinaţiunile, ce interes au avut să-l oprească de a ieşi la lumina zilei? Tactica e cel puţin suspectă.

A doua consideraţie. Acum când toată lumea, afară de biata opinie publică românească, cunoaşte Protocoalele, dece tocmai jidanii se străduesc a le combate când ei afirmă că nu este opera lor? Iată de ce: pentrucă Protocoalele ne dă cheia înţelegerii actualei situaţiuni internaţionale şi la fiecare popor în propria lui casă, care situaţiune fie externă fie internă se desvoltă precis şi sistematic după normele din Protocoale prin machinaţiunile agenţilor semiţi. Aşa încât, preţiosul document ne descoperă pe jidanul autor chiar asupra faptului aşa cum lucrează la distrugerea noastră întocmai după sfaturile ce-i dă „negru pe alb" conducătorii contimporani ai neamului lui Israel. Această punere în aplicare prin evrei a perceptelor din Protocoale, precum şi împlinirea astăzi consumată a unora din prevederile Inţelepţilor Sionului făcând să apară conţinutul documentului ca o profeţie miraculoasă, a produs o uimire generală în opinia publică engleză, când ziarul *Times* din 8 Mai 1920 a publicat un articol senzaţional desvăluind cuprinsul Protocoalelor şi constatând perfecta coincidenţă între sfaturile „Inţelepţilor" şi faptele săvârşite în lume de fiii aceluiaşi neam.

Reproducem mai întâi rezumatul cuprinsului făcut de marele ziar londonez [3]) în următoarele 7 puncte:

„1. De secole există o organizaţie internaţională şi secretă.

[1]) A se vedea *L. Vial, Le Juif sectaire,* Paris 1899 pag. 279—82

[2]) Vezi introducerea la cartea Monseniorului Jouin intitulată *Le péril judéo-maçonnique.*

[3]) cf. A. Netchvolodow, în *Nicolas II et les Juifs* Paris 1924 pag. 264 şi următoare.

„2. Baza acestei organizații este spiritul de ură eternă și tradițională contra Creștinismului și o sforțare titanică spre a ajunge la dominațiunea universală.

„3. Scopul final, ce urmărește această organizație în cursul veacurilor este distrugerea statelor naționale ale creștinătății și înlocuirea lor prin dominațiunea jidovească internațională.

„4. Mijloacele de acțiune întrebuințate mai întâi spre a slăbi și în urmă spre a desagrega definitiv organismele politice existente, constă în propagarea ideilor destructive prin o forță disolvantă, rezultând în mod progresiv din combinarea cu îngrijire a liberalismului cu radicalismul, a socialismului cu comunismul și terminându-se cu anarhia, care va demonstra absurditatea principiilor egalitare. (Deductio ab absurdum). Iudaismul, în acest timp, rămâne neatins de aceste doctrine înveninate. „Noi predicăm liberalismul goilor (creștinilor) dar poporul nostru va rămâne în supunere“. Din noroiul anarhiei mondiale, ca răspuns la strigătele desperate ale umanității sfărâmate, se va ridica regatul sever, logic și fără milă al „Regelui din sămânța lui David“.

„5. Doctrinele politice elaborate de Europa creștină, modul de guvernământ democratic și politica sunt disprețuite în ochii Înțelepților Sionului. După opinia lor, capacitatea de a guverna un stat este o artă superioară și misterioasă care nu se dobândește decât printr'o preparație tradițională, în care sunt inițiați câțiva aleși dintr'un sanctuar oare-cum secret.

„6. Cu modul acesta de a privi arta, de a guverna un stat, masele populare apar ca o turmă mizerabilă iar șefii politici ai creștinilor — aventurieri ieșiți din această masă — apar complet orbi în politică. Aceste păpuși puse în mișcare prin mâna ascunsă a „Înțelepților“, păpuși în general batjocorite, neputincioase, foarte simțitoare la lingușire ori intimidare, supunându-se amenințărilor contribue în mod inconștient la înălțarea dominațiunii jidovești.[1])

„7. Presa, teatrele, speculațiunile de bursă, știința și chiar legea trebue să devină în mâna acelora cari au acaparat aurul, instrumente cari vor servi să provoace dezordinea proectată și zăpăceala în opinia publică, vor servi să depraveze tineretul, să încurajeze vițiile adulților cu scopul de a înlocui în sufletul creștinului tendințele ideale cari sunt baza culturii creștine cu indiferența, pornită dintr'un scepticism materialist, și cu cinismul nerușinat al plăcerilor sensuale“.

In aceste cuvinte tăioase, cari nu cruță nimic devăluind întreg adevărul, a înțeles cel mai serios, cel mai cumpănit și cel mai răspândit ziar din Imperiul britanic să destăinuiască lumii de cultură anglo-saxonă toată primejdia întreprinderii destructive, preconizată în Protocoale. Dar autorul articolului nu se oprește aici; el rămâne isbit de conicidența dintre litera Protocoalelor și diferite fapte politice întâmplate în cursul războiului mondial și mai ales în Rusia sovietică. Iată cum urmează:

„Câteva părți fundamentale ale programului de inspirație jidovească prezintă o asemănare miraculoasă cu evenimentele și situațiunile pe care le avem actualmente înaintea ochilor. Cartea profesorului Nilus fără îndoială a fost tipărită în Rusia la 1905. Exemplarul care se găsește la Museul britanic poartă stampila din 10 August 1906. Unele părți din ea coprind profeții actualmente realizate, independent de dorința de a atribui aceste prorociri ale Înțelepților Sionului unor tulburători cari conduceau de fapt evenimentele.

Când citim în Protocoale: *„pentru scopurile noastre este indispensabil ca răsboaele să nu aducă cu ele modificări teritoriale“*, fără să vrei îți aduci aminte de acel strigăt al *păcii fără anexiuni*, care în timpul războiului a fost cuvântul de ordine al partidelor radicale din întreaga lume și în special în Rusia revoluționară“.

Mai departe continuă marele jurnal londonez:

„De asemenea noi nu putem să nu recunoaștem Rusia sovietică în următoarele rânduri luate din Protocoale: *„Cele mai bune rezultate în conducerea lumii se vor obține prin violență și teroare*[2]*); în politică noi trebue să știm a confisca proprietatea particulară fără nici-o șovăială, căci lucrând astfel noi vom obține supunerea celorlalți și vom ajunge la putere. Dominațiunea noastră continuând să urmeze calea cuceririi militare, are dreptul să înlocuiască ororile războiului prin execuțiuni cari sunt mai puțin vizibile, mai eficace și necesarii pentru a menține teroarea*[3]*), al cărei rezultat va fi o supunere oarbă. Nouile legi vor reglementa viața politică a supușilor noștri ca și cum ar fi rotițele unei mașini. Aceste legi vor limita încet încet libertățile admise de creștini. Noi trebue să facem tot posibilul pentru ca în toate țările, afară de noi (jidanii), să nu existe decât masa enormă a proletariatului, ai cărei membri vor fi soldații și polițiștii devotați scopurilor noastre. Pentru a arăta în mod vizibil aservirea guvernelor creștine ale Europei, noi vom face pe unele din ele să simtă forța noastră prin mijlocul crimei și al violenții, adică prin teroare: programul nostru va forța a treia parte a populației să supravegheze pe ceilalți, fie împinsă de nevoie, fie după principiul serviciului voluntar“.*

Apoi continuă ziarul englez: Dacă ne amintim vremea, când s'au scris aceste rânduri, noi vedem că 15 ani mai târziu s'a stabilit în Rusia o putere guvernamentală, care pune în practică principiile expuse în citatele de mai sus și sprijinul acestei puteri este partidul comunist, care este construit pe bazele expuse în ultimul extras. Noi vedem aceasta și ceiace vedem ne pare a fi de domeniul magiei. Nenorocirea face ca această să servească antisemitismului, care lucrează fără a discerne. Că aceasta mișcare se întinde în mod irezistibil în Europa orientală, aceasta

---

[1]) Invităm pe cititor să verifice cât de bine se potrivește această caracterizare politicianilor nostri jidoviți sau inconștienți.

[2]) Această doctrină nu s'a aplicat numai în Rusia; acte de terorism a cunoscut Polonia, a cunoscut Bulgaria prin atentatul dela catedrala din Sofia la care atentat spiritul conducător a fost jidanul Marcu Friedman; a cunoscut România prin mâna jidanului Max Goldstein la Senat, a cunoscut în Basarabia crime politice înfăptuite de jidani, a cunoscut prin distrugerea materialui nostru de războiu împreună cu Pirotehnia de lângă București, care act a fost săvârșit de un jidan după următoarea informație dată de ziarul „Universul“ din 15 Iunie 1925: „D. M. Gardin, american, care a stat 4 ani în Moscova, unde a avut strânse legături cu cercurile bolșevice, scrie în ziarul „New-York-Herald“ următoarele: *Cunosc personal pe autorul diabolicei isprăvi dela Pirotehnia din București. El este american-român* (Nota Redacției: adică jidan) *și mi-a povestit detaliat isprava sa. Știu pozitiv că teribila catastrofă dela Pirotehnie este opera agenților guvernului sovietic*“.

[3]) Amintim execuțiunile săvârșite dela 1917—1922 de guvernul jidovesc al Rusiei sovietice, luate după ziarul *Le Temps* din 6 Maiu 1922:

Asasinați	28	episcopi
	1.215	preoți
	6.775	învățători și preoți
	8 800	medici
	54 650	ofițeri
	260 000	soldați
	59 000	ofițeri de poliție și jandarmi
	368.200	burghezi intelectuali și proprietari
	193 359	lucrători din orașe
	815 130	țărani.
Total	1.766.118	asasinați de jidani după preceptele din Protocoale!

este un fapt. Că propaganda antisemită face progrese în Franța, în Anglia și în America, aceasta este iarăşi un fapt. Putem noi dori şi admite ca la toate tulburările noastre politice, sociale şi economice să se mai adauge şi o violentă ură de rasă? Dacă nu atunci chestiunea „Pericolului jidovesc“ trebue ridicată şi soluționată“[1]).

Aceeaşi cerere de a se lămuri chestiunea „Protocoalelor“ o formulează autorul american al cărții intitulată *„Protocoalele și Revoluția mondială“* tipărită la Boston în 1920, în următoarele cuvinte:

„Este incontestabil că jidanii din America trebue să recunoască ce primejdie înseamnă pentru instituțiile guvernamentale şi bunăstarea materială a Americii o conjurație de aşa natură cum o citim în *Protocoale*. Dar situațiunea astfel creiată cere mai mult decât o dezaprobare mută. Dacă luăm în considerație paralelismul complet ce există între *„Protocoale“* pe de o parte, şi pe de altă parte politica ce duc bolşevicii actualmente în Rusia, precum şi situația preponderentă a jidanilor în guvernul sovietic, precum şi aprobarea dată în mod făţiş bolşevismului internațional de către unii jidani de marcă din afară de Rusia; având în vedere acest paralelism, este o necesitate vitală pentru jidanii americani de a arăta prin cuvinte şi prin acte că ei dezaprobă nu numai bolşevismul, dar orice fel de program tinzând să dobândească dominațiunea mondială în chipul acela cum este expus în *„Protocoale“*.

Nici ancheta, cerută de ziarul *Times* prin articolul în parte mai sus citatat, nici acest apel al scriitorului american nu a avut vre-un răsunet în tabăra jidoverscă, pentru simplul motiv că jidovimea descoperită în planurile ei criminale aplicate în Rusia, are interesul să se facă tăcere asupra acestei chestiuni. O anchetă serioasă şi imparțială nu s'a făcut şi nu se va face în vremea, când jidanii domnesc din umbră. S'a făct altceva. Câtiva scriitori semiți — Solomon Reinach în Franța şi Lucian Wolf în Anglia — au încercat să pună în circulație ideia că Protocoalele ar fi un plagiat, apropiind câteva pasagii cu fragmente dintr'o carte scrisă de Maurice Joly pe vremea lui Napoleon III; şi toată puterea jidovimei anglo-saxone a stăruit să se susțină în acelaşi ziar *Times* prin trei articole consecutive din 16, 17 şi 18 August 1921, trimese de un corespondent din Constantipol, că Protocoalele ar fi un fals literar.

[1]) Aceasta cerem şi noi „Acțiunea națională creştină“ oricărui guvern român şi nu vom avea odihnă până lumină nu se va face şi soluție nu se va da.

Procedura e străveche la jidani să închidă cu aur gura aceluia care vorbeşte contra lor. Dacă au înmuiat cerbicia lui Mehemet Ali prin aceiaşi metodă, de ce nu ar fi înduplecat şi pe proprietarul ziarului *Times*, pe Lord Northcliffe, care va fi cedat de sigur amintindu-şi că şi el era de proveniență semită, numindu-se la origină Harmsworth-Stern?[1])

Şi ce dovadă mai sdrobitoare despre proveniența jidovească a *Protocoalelor* decât faptul: că toate perceptele din acest istoric document se aplică în toate țările prin intermediul jidanilor sau instrumentelor lor şi în profitul cauzei jidoveşti? Faptele vorbesc cu mai multă putere de convingere decât toate tăgăduelile semite. Cine citeşte Protocoalele cu atenție şi se gândeşte la ceia ce se petrece astăzi în lume, înțelege, fără putința de a mai fi sguduit în convingerea lui, toată cauza crizei mondiale prin care trecem dela terminarea războiului, de pe urma căruia jidanii au profitat îmbogățindu-se, menținând actualul dezastru economic, şi asigurându-şi puterea politică internațională prin Liga Națiunilor.

[1]) cf. Netchwolodov op. cit pag. 269.

Cine voeşte să afle cum se aplică Protocoalele în viața internă a Statelor-Unite şi în politica externă, nu are decât să citească cartea miliardarului american *Henry Ford*, intitulată „Jidanul internațional“ şi orice bănuială, în ce priveşte origina Protocoalelor, îi va pieri. Iată ce scrie marele industriaş de automobile despre importanța prețiosului document şi despre datoria ce are orice intelectual de a lămuri marele public asupra pericolului jidovesc: (op. cit. vol. I pag. 103).

„Prin Protocoale se explică de unde porneşte întreaga rătăcire actuală şi cărui scop îi serveşte. Protocoalele ne pun în mână firul conducător în labirintul modern. Nu mai este timp de pierdut: se impune ca popoarele să ia cunoştință despre ele. Arma principală contra programului (cuprins în Protocoale) este cea mai deplină publicitate. Să dăm popoarelor de ştire. Metoda preconizată în planul jidovesc este de a asmuți poporul, de a-l alarma, de a-i ațâța patimile. In contra acestei otrăvi, noi să luminăm poporul“. In toate țările s'a dat semnalul de alarmă. Numai intelectualii noştri dormitează în ingnoranță ori tac cu diplomație.

I. C. Cătuneanu

Drepturile omului

Drepturile omului au fost decretate în mod programatic de către Marea Revoluție Franceză, drept consecință firească şi logică a stărilor premergătoare de totală lipsă de libertate individuală consacrată prin lege şi drept reacțiune a masselor călcate în picioare de un autocratism păcătos şi disprețuitor al intereselor obşteşti. Aceste drepturi ale omului puse în fruntea constituției revoluționare au încălzit sufletele masselor robite înainte şi au fost merindea ideologică a armatelor eşite ca din pământ, armate ce au apărat cu atâta glorie glia franceză împotriva coalițiilor restului Europei. Când geniul uriaş al lui Napoleon a împins armatele franceze peste întreaga Europă, aceste drepturi exportate pe vârful baionetelor cu toată înfrângerea finală a Impăratului au devenit patrimoniul tuturor popoarelor civilizate.

Nu vreau cu aceasta să spun că drepturile omului sunt o invenție a revoluției franceze sau a ideologilor precursori. Drepturile omului îşi găsesc cea mai sublimă şi cea mai înaltă sintetizare în dumnezeeasca învățătură a lui Christos. Nu era deci nevoie să fie inventate din nou şi cu oarecare ascuțiş contra credinței creştineşti, chiar dacă deținătorii puterii de Stat, creştini de formă în cursul veacurilor s'au depărtat tot mai mult de fondul credinței în practică. Cercetarea acestor împrejurări însă iese din cadrele acestui articol. Asemenea nu mă pot opri — deşi ar fi extrem de interesant — să analizez sinceritatea unor promotori „ideologi“ ai revoluției cu tot cortegiul de ură şi râvnă de a distruge şi cele din urmă vestigii ale credinței lui Crist — tendințe atât de asemănătoare intențiunilor intime ale regimului bolşevic — şi nu pot cerceta în acest articol, dacă drepturile omului decretate de marea revoluție şi devenite patrimoniul umanității pe lângă efectele salutare ce incontestabil le-au produs, nu au fost totodată şi strunga, prin

care musafiri nepoftiţi, cavaleri ai nopţii s'au strecurat pe neobservate în viaţa colectivă a diferitelor popoare cu vădită tendinţă de a le încăleca economiceşte întâiu, iar mai apoi şi politiceşte, dacă aceste drepturi aşa cum au fost tendenţios înterpretate şi puse în practică nu au ascuns în sine germenii anarhizării internaţionale ce înfrigurează astăzi bătrânul glob dela un capăt la altul. Sunt însă sigur că mai repede sau mai târziu, când se va cunoaşte tot ce astăzi este taina unor iniţiaţi „înţelepţi", se va găsi omul erudit, având curajul opiniei, care să elimine din cartea trecutului naţiunilor buruiana tuturor inexactităţilor tendenţioase, a tuturor invenţiunilor mincinoase, a tuturor mistificărilor interesate şi atunci prea se poate, că întreaga istorie a evului mediu şi nou să se scrie altfel, decum astăzi se cunoaşte şi astfel să fie mai aproape de adevăr.

Reţinem deci numai faptul incontestabil, că formularea politică a drepturilor omului datează dela revoluţia franceză pentru popoarele continentale ale Europei. Drepturile omului consacrând libertăţile individului adeseori încălcate de atotputernicii zilei sunt una dintre pietrele unghiulare ale aşezământului uman şi respectarea lor este o condiţie esenţială a vieţii colective, de stat fără greş. Nu noi vom fi aceia, cari să ne ridicăm contra drepturilor omului, să cerem sau să impunem călcarea lor în picioare. In mod firesc şi inexorabil însă drepturile omului, libertăţile individului suferă o dublă îngrădire: drepturile celorlalţi indivizi şi drepturile colectivităţii. Exercitarea dreptului unui individ în detrimentul libertăţilor altui individ având aceleaşi drepturi constitue un abuz de drept, transformă pe individ în opresorul celuilalt, iar drepturile individuale ale omului suprapuse drepturilor colectivităţii, exercitate în dispreţul ordinei publice şi al intereselor obşteşti, naţionale sau de Stat sunt însăşi negaţiunea naţiunei, a Statului şi constitue un atac perfid şi deghizat la existenţa lui. Acest principiu sănătos al unui just echilibru între drepturile omului şi ale Statului a fost şi este consacrat de legile tuturor popoarelor ce au scris pagini de dăinuire în istorie. Oricând şi oriunde aceste precepte bune şi drepte au fost nesocotite, împărăţii s'au năruit, popoare au dispărut şi în cataclisme înfricoşătoare milioane de indivizi au suferit, au pierit.

Prin urmare nimic mai frumos, mai sublim, mai naţional şi mai patriotic, decât a fi campionul, apostolul *drepturilor omului aşa interpretate, aşa propovăduite.* Apărând drepturile omului, a celor mai slabi, a celor mai umili, a celor fără mijloace şi fără sprijin, în acelaş timp însă a face pe individ, pe fiecare individ să înţeleagă că este numai o verigă dintr'un lanţ, un atom al neamului, al naţiunei, că naţiunea, Statul aspirând la veşnic preste drepturile individului îşi are şi ea interesele sale, drepturile sale sfinte, pe care individul, cetăţeanul trebue să le respecte, pentru cari trebue să se jertfească, iată o operă dela care nimeni nu ar trebui să lipsească. Iar asociaţia care s'ar pune în serviciul acestei generoase şi patriotice propagande, ar merita concursul tuturor oamenilor de bine.

Se pretinde că o astfel de asociaţie există: Liga drepturilor omului constituită la Paris, în cetatea luminii, cu intinse ramificaţii în toate ţările civilizate. Conducătorii acestei ligi, depozitarii marilor cuceriri ale revoluţiei franceze, calcă pe urmele armatelor Marelui Napoleon — natural cu ajutorul confortabilelor exprese — şi dau tărcoale — ofensive, să se înstăpânească pe sufletele mulţimilor.

Cu ce se îndeletniceşte această ligă? Se spune că „apără" drepturile omului. In Franţa bande comuniste asasinează mişeleşte pe nişte membri ai organizaţiilor naţionaliste. Liga tace. Comunişti descreeraţi şi desrădăcinaţi fac o întinsă propagandă de anarhizare şi revoluţionare a armatei, îndeamnă pe soldaţi la deserţiune, manifestă pentru înjosirea Patriei; liga nu se mişcă. Un guvern eşit din demagogia electorală şi alunecat pe panta ultrademocraţiei violentează tradiţia, credinţa şi patriotismul majorităţii ţării, liga nu îşi ridică glasul. Indivizi judecaţi pentru trădare sunt introduşi pe scara din dos în viaţa publică şi ridicaţi la înalte demnităţi politice; liga nu se indignează. In Rusia sute de mii, milioane cad jertfă nebuniei criminale a unor pseudonime coalizate pentru stăpânirea prin foc şi sabie a acestei vaste împărăţii; campionii revoluţiei mondiale, planetare şi cosmice omoară preoţi, episcopi, patriarhi pentru crima credinţei creştineşti, profanează biserici transformându-le în localuri de vulgară distracţie sau de desfrău, iar umanitarii protagonişti cocoţaţi în fruntea „Ligei Drepturilor Omului" nu aud şi nu văd nimic. Agenţii bineplătiţi ai lui Apfelbaum-Zinoview pleacă în ţări străine şi comit asasinate de masse în numele idealului comunist şi liga nu se înfiorează de moartea femeilor şi copiilor nevinovaţi rupţi în bucăţi de bombele Moscovei. Liga are ceva mai bun de făcut, ceva mai sublim de realizat: combate din răsputeri şi cu ultima energie pe cei doi „monştri" ai umanităţii, Dumnezeu şi Patria! Nu e deci de loc surprinzător, că guvernul francez — din care fac parte mulţi fruntaşi ai ligii — nu admite sărbătorirea Fecioarei dela Orleans, nu admite manifestaţiuni naţionaliste; desănţueşte ofensiva contra bisericii şi condamnă pe marele patriot Charles Maurras în lipsă la 2 ani închisoare, *fără aplicarea legii Beranger*, pentrucă a adresat cunoscuta somaţiune izvorâtă din adâncă dragoste pentru neam şi ţară ministrului de interne Abraham Schramek, francez de „sânge" şi originar probabil din Galiţia.

Dacă aceasta este Liga drepturilor omului în Franţa, ce poate fi sucursala ei la noi? Prezidată de un vanitos fără convingeri şi condusă de „mercenarul" Costa-Foru, ea este asociaţia tuturor trădătorilor şi dezertorilor amnistiaţi de păcătoasa noastră toleranţă. Dela Max Goldstein şi până la Dobrogeanu-Gherea (Nuhăm Katz), numit de curând soldat onorific al armatei roşii, nu a existat atentator la existenţa Statului român, care să nu fi avut sprijinul larg al acestei ligi-sucursale, nu a fost curent subversiv şi de desagregare naţională, care să nu fi avut concursul binevoitor a ligii, nu s'a săvârşit nici un act de ponegrire a ţării, de destrămare a autorităţii noastre ca naţiune şi Stat, la care liga să nu se fi asociat cu toată căldura. Urmărită de dispreţul unanim al românilor de pretutindeni liga-sucursală simţise nevoia unei injecţii de oxigen, a unui ajutor reconfortant venit din afară. Dl Guernut dela Liga din Paris — dupăce liga a patronat o murdară manifestaţie sionisto-comunistă contra României, unde s'a cerut nici mai mult, nici mai puţin decât dismembrarea Statului român, — a plecat la Bucureşti cu mare alai, să dea un nou suflu de viaţă asociaţiei Costa-Foru et Comp. Şi ce credeţi, vă rog, că l'a interesat pe vajnicul apărător al drepturilor omului? Probabil l'a înspăimântat mizeria populaţiei băştinaşe din Ma-

ramureş, deposedată, alcoolizată şi desvlăguită de puhoiul paraziţilor venetici; poate a plâns de jalea codrilor noştri smulşi în mod fraudulos din mâna românului şi exploataţi fără milă, a clocotit de indignare luând act despre fraudele împroprietăririi, sau a găsit cuvinte de biciuitoare infierare pentru omorârea sistematică a apărătorilor hotarelor noastre dela Nistru ?

Nu; dl Guernut întors la Paris a raportat lumii „civilizate“ numai şi numai *despre nemaipomenitele suferinţe, ce trebue să le îndure evreii în antisemita, barbara şi balcanica Românie.*

Astfel suntem complect lămuriţi, Liga, faimoasa ligă nu se sinchiseşte de drepturile omului; ea militează numai şi numai pentru „drepturile“, mai exact prerogativele, privilegiile de dominaţiune universală ale poporului ales. Liga este pur şi simplu un instrument deghizat al Alianţei Universale Izraelite, atât şi nimic mai mult.

Poporul român blând, generos şi tolerant până la exagerare are toată solicitudinea caldă pentru apărătorii cinstiţi ai drepturilor omului, însă se ridică cu ultima energie ca un singur om contra farsorilor şi exploatatorilor interesaţi. Iată ce vor trebui să înţeleagă odată şi odată unii politicieni ce fac pe purtătorii ocazionali de trenă ai voiajorilor internaţionali ai democraţiei „largi“ şi toate partidele, cari nu se sfiesc a se milogi pentru sprijinul electoral al ţirelsohnilor.

Valeriu Pop

Antisemitismul este o realitate istorică şi o necesitate social-naţională.

Cei interesaţi afirmă, iar cei necunoscători ai adevăratei realităţi dau crezământ afirmaţiunii eronate, cum că mişcarea antisemită este efluxul unei *propagande* temporale de ură, organizată şi alimentată de câteva persoane, pentru cari jidanii sunt nesuferiţi şi par ca nişte elemente sociale insuportabile.

O examinare ştiinţifică şi obiectivă a acestei mişcări sociale va pune imediat în lumină *reaua credinţă* a celor ce se grăbesc să facă asemenea afirmaţiuni, şi *eroarea grozavă* şi *grosolană* în care se plasează toţi cei dispuşi să dea crezământ unor atari afirmaţiuni.

In acest articol vom trata în mod succint prima parte a chestiunii, adică realitatea istorică a antisemitizmului, iar în articolul ce va urma vom arăta justificarea sociologică a acestei manifestări sociale.

I. Antisemitismul este o realitate istorică

Mişcarea antisemită apare în istoria lumii ca un fapt cu caracter de *generalitate* sau de *universalitate*, atât în *spaţiu,* cât şi în timp. Cu alte cuvinte la *toate popoarele* şi în *toate epocile,* jidanii au fost urâţi de către popoarele în sânul cărora au trebuit să trăiască.

Caracterul de *universalitate* al antisemitismului devine şi mai accentuat, dacă luăm în considerare, că această mişcare s'a produs şi se produce nu numai la popoarele de *religie creştină,* dar şi la popoarele de *alte religii.* Şi este destul să menţionăm în acest sens, că şi la popoarele din Asia-Mică ca turcii bunăoară antisemitismul este destul de pronunţat, deşi *religia mohamedana* a acestora este foarte deosebită de religia noastră creştină.

Acest fapt ne permite a spulbera ca nefondată afirmaţia acelora, cari fac din antisemitism o *mişcare de ordin religios creştin.*

Dar şi mai mult, antisemitismul se întâlneşte şi la popoarele arabe din Nordul-Africei, deşi aceste popoare sunt rude de aproape cu jidanii, deoarece aparţin aceleaşi rase, *rasa semitică.* Şi este suficient să menţionăm în acest sens măcelurile grozave, săvârşite de către arabi asupra populaţiei jidăneşti din Algeria şi Tunis, când guvernul francez, sub influenţa finanţei jidoveşti a acordat drepturi politice evreilor din coloniile Nord-Africane.

Din aceste constatări se poate deci conchide, că este cu totul lipsită de adevăr afirmaţiunea acelora, cari consideră antisemitismul ca o *ură de ordin religios* sau ca o *ură de rasă.*

Jidanii au fost şi sunt urâţi pretutindeni, de toată lumea, nu pentru *religia* lor şi nici pentru *rasa* lor, ci pentru *natura lor parazitară şi dizolvantă din punct de vedere al vieţii sociale.*

Toate popoarele în mijlocul cărora s'au cuibărit jidanii, indiferent de *aşezarea geografică* a acestor popoare, şi indiferent de *religia* şi *rasa* lor, nu au manifestat faţă de jidani decât *ură* şi *dispreţ.* Istoria lumii nu cunoaşte absolut nici un exemplu de un popor, care să fi iubit pe jidani.

*

Dacă acum vom privi chestiunea antisemitismului din punct de vedere al *timpului,* concluzia va fi întocmai ca cea de mai sus.

Intr'adevăr jidanii din însăş momentul apariţii lor pe scena istoriei lumii, nu s'au bucurat nici o clipă de dragoste, din partea popoarelor în mijlocul cărora au trebuit să trăiască.

Se ştie că egiptenii sunt poporul în mijlocul căruia s'au cuibărit jidanii pentru prima oară. Pentru a ne putea face o ideie despre consideraţiunea, de care se bucurau jidanii în ochii egiptenilor, este suficient a menţiona porecla, cu care egiptenii obişnuiau să denumească pe jidani, şi anume: *„leneşi“, „leproşi“, necuraţi“* etc. (Vezi Biblia Levitic 22, 4, Exod 4, 6; 17).

Aceste porecle desigur erau date din cauza firii trândave şi leneşe a jidanului, şi a vieţii lui parazitare, cât şi din cauza murdăriei specifice acestui popor.

Ne mai putând suporta exploatarea parazitară a jidanilor, egiptenii se răscoală contra lor, şi regele egiptean *Menopta,* spre a linişti poporul său, a strâns pe toţi jidanii la un loc, şi i-a dus apoi să lucreze la exploatarea unor cariere de piatră, depărtate de ţară.

Jidanii însă neputând suporta acest regim de muncă reală şi istovitoare, se hotărăsc să părăsească Egiptul. *Moise* se aşează atunci în capul lor ca conducător, şi dupăce rătăcesc timp de 40 de ani prin pustiu, ajung în fine în Palestina, pământul făgăduinţei.

Dar ajunşi în Palestina jidanii se grăbesc să pună iarăşi în practică procedeele lor parazitare de care se folosiseră în Egipt, adică se răspândesc printre populaţia băştinaşe, *canaanienii,* şi trăiesc din specularea muncii acestora.

O serie de revolte au loc din partea canaanienilor, ceeace determină pe regele Asiriei să strângă la un loc pe toţi jidanii, pe cari apoi îi transportă în Asiria, în aşa zisa captivitate babilonică.

Acelaş lucru se petrece cu jidanii şi în perioada *Evului mediu* cât şi în perioada *Evului modern.* Raporturile jidanilor cu popoarele în mijlocul cărora trebuiau să trăiască sunt totdeauna numai raporturi de ură şi dispreţ. Pretutindeni unde s'au aşezat jidanii ei au determinat totdeauna reacţia popoarelor contra lor.

Astfel în *Franța, Filip al II-lea* (sec. 12-a) este nevoit să-i expulzeze, deoarece amenințau să sufoce existența națională a Franței. Acelaş lucru se petrece în *Anglia* şi *Spania*.

Jidanii alungați din *Spania* s'au refugiat în special în *Turcia;* iar cei alungați din *Franța* și *Anglia* s'au refugiat în special în *Germania, Polonia, Galiția* şi *Ucraina* de astăzi.

Dar nici în aceste noui țări jidanii nu se bucură mult, dacă nu de simpatia, cel puțin de indiferența populațiunii în mijlocul căreia se așezaseră.

Antisemitismul apare şi în *Germania,* şi el progresează din zi în zi, ajungându-se până să se formeze chiar un partid politic, care are ca prim ideal curățirea patriei de jidanii.

In *Polonia, Galiția* şi *Ucraina* de astăzi, fiindcă jidanii se grămădiseră în proporții considerabile, au avut loc adevărate masacre în masă ale jidanilor.

In vechiul *Imperiu Rusesc,* cu toată firea blândă, ospitalieră şi pravoslavnică, ce caracterizează pe rus, totuş dela vlădică până la opincă, dela țar până la mojic, toată lumea era antisemită.

In *Austro-Ungaria* este adevărat că multă vreme curentul antisemit a fost foarte şters. Acest fapt însă n'a rămas fără consecințe, deoarece repeziciunea cu care s'a descompus acest puternic imperiu se datoreşte în mare parte şi infiltrațiunii virusului disolvant jidovesc, nu numai în viața economică, dar şi în viața politică a acestui Stat.

Ungurii abia tărzău s'au trezit şi şi-au dat seama de rolul important ce l-au avut jidanii în descompunerea Statului lor, căci sub masca unei falşe asimilări, jidanii speculaseră patriotismul şi şovinismul maghiar. Când au cunoscut acest adevăr, ungurii au devenit antisemiți înfocați, şi Ungaria astăzi are marele merit de a fi aplicat în mod oficial *„numerus clausus"*, care dacă se extinde în toate ramurile vieții socialei, reprezintă însăşi moartea jidanilor.

In *România* jidanii vin în număr mai mare către finele sec. 18-a, şi ei vin în special din Galiția şi Polonia. In cursul secolului al 19-a numărul jidanilor cuibăriți la noi creşte considerabil, căci de unde la începutul sec. 18-a în vechiul Regat nu existau decât 12 mii de jidani, ceeace reprezinta 1,5% din populație, către jumătatea sec. 19-a, adică numai după 50 de ani numărul lor creşte la 100 de mii, către finele sec. 19-a ajunge la peste 400 mii, iar astăzi *România-Mare,* plămădită din sângele atâtor eroi, cari au rămas cu gura încleştată în glia pe care au apărat-o şi udată până la saturație de şivoaele de lacrimi a atâtori soții, cari aşteaptă în zadar pe soții lor scumpi, a atâtor micuți, cari nu mai au cui adresa cuvântul scump de *„tată"* şi a atâtor mame şi tați, cari tot nu se împacă încă cu ideia că flăcăii lor n'au să se mai reîntoarcă dela bătălie, sărmana *România-Mare* trebuie să hrănească din trupul ei nu mai puțin de 2.000.000 de lipitori veninoase.

Cât priveşte antisemitismul în România este destul să reamintim, că tot ce am avut mai de seamă, toți bărbații cu cari se mândreşte neamul nostru, fie ei oameni de Stat, fie oameni de ştiință sau literați, toți au fost antisemiți. Intr'un articol viitor ne rezervăm dreptul a arăta în mod detailat şi documentat acest lucru.

Deocamdată ne mulțumim a menționa în domeniul politic pe toți acei bărbați de Stat, cari au dus o luptă dârje contra invaziunii jidoveşti prin introducerea şi menținerea în vigoare a art. 7 din Constituția României Vechi, articol anume făcut pentru a servi de stavilar contra puhoiului jidovesc. Intre mulți alții merită a fi menționați: *Ion Brătianu, Vasile Conta, Vasile Alexandri, N. Blarenberg, Rosetti-Tețcanu, I. C. Negruți, P. Casimir, E. Ghica* etc. In fruntea tuturor însă merită a fi aşezat primul rege al României, *înțeleptul rege Carol I,* care în mod fățiş a dus o politică antisemită în toate ocaziunile.

Cât priveşte oamenii de ştiință şi literații, nu există aproape unul, care să nu fi manifestat sentimente antisemite. Astfel filosofi precum *V. Conta* istorici ca *Xenopol,* literați şi filologi ca *Creangă şi Haşdău* şi poeți ca *Alexandri* şi *Eminescu,* toți arată în scrierile lor pericolul, ce rezultă pentru neamul românesc din invazia crescândă a elementului jidovesc, popor strein, parazitar şi conrupător.

Cu un cuvânt, toate capetele cugetătoare mai de seamă ale neamului nostru, toate sufletele mari şi toate inimile cinstite, nu au putut să simtă decât oroare fată de elementul jidovesc, şi săşi exprime îngrijorarea pentru viitorul neamului nostru.

Cu toate acestea astăzi, când acest pericol este infinit mai mare, pedeoparte din cauza proporției considerabile a elementului jidovesc în alcătuirea noastră de Stat, iar pedealtă din cauză că devenind România-Mare trebuie a deveni o țară industrială, cu *o clasă industrială şi comercială națională,* astăzi mulți dintre oamenii noştri de Stat şi dintre oamenii de ştiință rămân nepăsători la acest pericol, sau ca să devină şi mai interesanți pentru perciunații, a căror cauză sunt plătițit să o apere, se grăbesc a afirma, că antisemitismul este o *copilărie, o nebunie o inconştiență,* pe care numai anumite *minți bolnave* o pot concepe.

De partea cui oare să fie adevărul, şi de partea cui pretinsă nebunie şi inconştiență?

*

Concluzie. Din cele expuse se poate conchide, că *antisemitismul* nu este ceva nou, ci este o *realitate istorică,* adică un fapt, care a existat tot timpul de când există poporul jidovesc şi la toate popoarele unde jidanii s'au cuibărit, indiferent de poziția geografică, indiferent de religia şi de rasa acestor popoare.

Aşadar antisemitismul nu poate fi decât efectul unei singure cauze, cu perzistență în timp şi spațiu, şi anume: *„jidanul"*.

Şi dacă unii, după cum am arătat mai sus, califică antisemitismul ca o *boală,* noi cei bolnavi, şi cari trebuie să cautăm leacul, va trebui să căutăm rețeta în medicină; şi în cazul acesta, acest leac nu poate fi altul decât cel prescris de marele Aesculap prin cuvintele: *„Sublata causa, tollitur effectus"*, adică să înlăturăm cauza, pentru ca să înlăturăm efectul.

Dr. P. Dedulescu,
profesor şi avocat.

Nici un complot, nici un spionaj fără jidani. Toată lumea a aflat că jidanul Nuhăm Katz, care se ascunde sub numele Dobrogeanu-Gherea, scăpat prin naivitatea autorităților noastre din puterea Curții Marțiale, se află astăzi în Rusia îmbrățişat de jidanii lui sovietici, cari i-a dat distincțiunea de soldat onorific într'un regiment bolşevic. Iată legătura între jidanii sovietici şi jidanii dela noi, cari fac propagandă comunistă.

Alt caz de criminală legătură s'a dovedit de ună-zi la Botoşani în persoana jidanului Popeli Anatol, caporal în Reg. 38 infanterie, făcând spionaj în favoarea Sovietelor, care îi plăteau 20.000 lei lunar.

Cum se face dlor filosemiți, că unde este murdărie, spionaj şi trădare jidanul e nelipsit?

Grecii ne-au luat înainte

Conduşi de aceiaşi doctrină reprezentanţii mai multor organizaţii naţionale şi creştine ne-am întrunit, sub prezidenţia dlui A. C. Cuza, la Iaşi la 12 şi 13 Aprilie cor. pentru a fixa punctele cardinale programatice în vederea unei complecte fuziuni. Lucrările au fost de ordin preliminar în vederea unei complectări ulterioare. Primul pas important s'a şi făcut fixându-se bazele şi rămânând numai fixarea detaliilor, lucru care are să se petreacă în cel mai apropiat viitor.

In cursul discuţiunilor, pe lângă chestiunea jidovească, s'a pus şi chestiunea corupţiunei, care ne roade ţara din temelii. Această plagă este aşa de virulentă în ţara noastră întrucât am putea-o considera cauza principală a tuturor relelor vieţii noastre publice.

Cazuri izolate de corupţiune găsim în toate ţările. Oamenii venali cu desăvârşire, cu greu pot fi scoşi din viaţa publică. Dar până e cazul izolat, este uşor de descoperit, iar făptuitorul de urmărit şi pedepsit. Opinia publică reacţionează, iar angrenajul justiţiei funcţionează ireproşabil.

Noi însă, durere, facem parte dintr'acele ţări unde corupţia este organizată. Sunt formate adevărate mafii din cari, pe o scară întinsă, face parte o serie de oameni cari stau în legătură socială sau oficială unii cu alţii. Aceste mafii au două categorii de membri. Oamenii mici „trupele de asalt" cari se expun, săvârşesc materialmente faptele şi „cei mari" statele majore cari stau în dosul paravanelor şi cari iau partea leului din „câştig" dar se recompensează prin acordarea binevoitorului sprijin fie prin oferirea ascunzişurilor în caz de urmărire, fie prin întinderea binevoitoarei muşama sau deschiderea portiţei pentru evadare în caz de dare în judecată. De mare afacere trebue să fie vorbă, când însişi „cei mari" se dimit la acţiune personală. Dar în lipsa totală de pudoare morală şi frica legii se întâmplă, destul de des, şi aceste cazuri.

Terente, Tomescu, Munteanu şi alţi eroi ai drumului mare, luptători ai libertăţii cum ar spune dl Mihalache, sunt protegiuiţi de primari, notari, şefi de posturi de jandarmi, şi alţi mici funcţionari, pentrucă o astfel de protecţiune e cam riscată, la care cei mari nu se prea dimit. Dar le sunt binevoitori mari mase de ţărani, cari încurajaţi de conducătorii lor locali fac tot posibilul pentru zădărnicirea arestării simpatiilor lor. Iar dacă sunt arestaţi pot conta, cu siguranţă, nu numai la sprijinul păzitorilor, dar şi la achiziţii preţioase, pentrucă aceşti păzitori, admiratori ai „eroilor" codrului sunt gata a împărţi soartea de bandit cu recentul evadat.

Micii şi mijlocii slujbaşi ai Statului au şi ei protectorii lor în persoanele prefecţilor, directorilor şi inspectorilor, cari sunt gata în oricare moment să-şi întindă mâna ocrotitoare asupra celor căzuţi în belea.

Marii slujbaşi îşi au protectorii pe băncile ministeriale şi între damele voalate şi nevoalate.

Miniştri la rândul lor, când e cazul, procedează fără nici o teamă, pentrucă ei stau asupra legilor.

Că acest trist tablou pe care cu durere de inimă trebuie să-l zugrăvim nu este un basm, dovada cea mai evidentă sunt faptele ce se repetă. Terente scăpat poate pe vecie. Munteanu prins a evadat cu păzitorii săi împreună, urmărirea lui e fără nici un rezultat. Plângeri din toate părţile în contra fraudelor săvârşite cu întrarea jidanilor în ţară, cu constatarea cetăţeniei, cu reforma agrară, cu cârciumile, cu impozitele, sustracţiuni de bani publici unde numai se mânuiesc, soldaţi şi jandarmi în uniforme de cerşitori, şi bunul Dumnezeu le mai poate toate enumera. Fraude în stil mare cu pădurile fondurilor, cu paşapoartele, cu comercializările, cu fabrica de avioane, cazul Dâmboviceanu, etc. etc.

Şi în această mlaştină morală pe care nu o descriem nici cu intenţia de a ne ponegri ţara şi pentru a face critică regimurilor politice, singura speranţă ne este acea pleiadă de oameni cinstiţi şi buni români cari azi au mai putut rezista cangrenei urâte, graţie virtuţii romane şi adevăratului duh creştinesc. A forma dintr'această mare rană naţională un capăt de acuzare faţă de un guvern sau un partid politic a devenit deja o chestie plictisitoare. Aci numai un suflu nou poate şi va ajuta. Măsurile obişnuite, chiar dacă s'ar întrebuinţa cu sinceritate, nu mai pot fi eficace. Să se ridice orice personalitate în viaţa noastră publică, singur nu se va putea lupta cu hidra cu nenumerate capete. Aci se cere o armată nouă.

Toţi românii buni şi creştini trebuie să se solidarizeze pentru soluţionarea acestei chestiuni. Să se formeze o falangă în jurul unui program de fier pe care să-l execute cu necruţare.

Sub impresiile acestui tablou subsemnatul am făcut la Iaşi propunerea că actele de corupţiune, ca atentate la siguranţa Statului, să fie pedepsite cu moartea. Unii dintre prietini neputându-şi înlătura preocupaţiunea constituţională am căzut de acord asupra următorului text prevăzut în art. 12 al programului preliminar: „Calificarea infracţiunilor săvârşite contra intereselor Statului drept acte de trădare şi sancţionarea lor cu cele mai severe pedepse". Toţi am fost de acord, că între „severele pedepse" să fie chiar pedepsa capitală, dar s'a opus Constituţia. Dar dintr'această parte nu e aşa dificilă chestiunea. Chiar în baza textelor Constituţiei s'ar putea aplica pedeapsa cu moarte. Dacă această pedeapsă este, conform art. 16, admisă în caz de război, ce se opune ca, prin ficţiune, să nu se decreteze pe întregul teritoriu al ţării sau numai pe o regiune stare de războiu în privinţa unor anumite infracţiuni? Şi atunci legile militare în mod corespunzător modificate îşi pot îndeplini rolul purificator. Ideia este binecunoscută în materie penală, şi chiar în vechea Ungarie s'a pus în aplicare sub numirea de „statariu". Dacă putea zice cineva că aceasta interpretare este periculoasă şi favorizează ipocrizia juridică, iatunci putem să fim cu totul sincer şi să admitem violarea pe faţă a Constituţiei. Ce este Constituţia? Un pact între popor şi puterea executivă cu scopul de a pune la adăpost poporul faţă de excesele de putere. Iar dacă însuşi poporul este în pericol din partea unei minorităţi periculoase, oare nu este el suveran de a-şi pune, pentru momente grave şi pe lângă garanţiile eficace ale legilor speciale, la o parte însăşi Constituţia pentru a-şi salva existenţa. Cine întreabă Constituţia în caz de război? Ar fi o absurditate ca un popor să se lase distrus de dragul principiilor constituţionale. De acest principiu nici abuza nu se poate dacă legile speciale sunt călăuzite de adevăratele interese naţionale. Cu ideologia slăbiciunei nici înăuntru nu se poate consolida, nici înafară nu se poate apăra.

Că ideia nu este temerară şi conţine o mare valoare de ordin practic, ne dovedeşte guvernul Pangalos

al Greciei, care a şi adoptat acest principiu şi se grăbeşte să-l pună în practică. Şi cu încetul toate Statele, cari sunt bântuite de cangrena criminalităţii organizate, vor fi nevoite să se alieze acestor principii. In fine ţările nu au atâtea penitenciare şi balamucuri ca să interneze imensele cete de răufăcători. Aceste ca nişte plăgi sociale trebuesc cu desăvârşire exterminate. Şi cine se va plânge de reacţiune şi antiumanitarism să poftească a fi om cinstit şi atunci legile draconice vor fi pentru el inexistente.

Este evident că acest mijloc, ca singur, pentru apărarea internă nu este suficient. O combinaţiune cu alte măsuri preventive se impune. Dar să aşteptăm cu braţele în sân până când această hordă va dispare pe cale naturală, este o stupiditate. Speţa, fără mijloace de exterminare, nici când nu va pieri, pentrucă să îngrijeşte sucreşcenţa infectându-şi prin atmosfera prestilentă urmaşii. Dar această mocirlă morală îneacă, zi de zi, şi câte unul din garda celor cinstiţi. Dacă aşteptăm mult nu o să mai fie cine să purifice şi atunci neamul nostru va trebui se treacă printr'un haos din care nu se ştie cu ce se poate alege.

Să atacăm hidra cu fierul roşu pânăce nu e târziu.

V. Roman

Sunt jidanii o minoritate sau un balast?

Iată una din problemele care ar trebui să preocupe toate sferile înalte diriguitoare ale tuturor Statelor şi chiar acea pretinsă Ligă a naţiunilor, mai ales acum când după marele război european problema jidovească devine din ce în ce mai periculoasă chiar existenţei statelor de abia create.

Cine a urmărit războiul acesta crâncen, cum n'a mai fost altul pe pământ, căci s'a luptat cu tot ce ştiinţa şi mecanica descoperise, s'a văzut clar că mai toate popoarele care intr'un fel sau într'altul s'au luptat între ele cum nu s'a mai luptat de când există lumea, pentrucă fiecare afirmându-şi drepturile, să reintre prin forţa armelor în matca etnică a hotarelor lor fireşti, hotare ce s'au statorit azi conform originei, tradiţiei, limbei şi drepturilor istorie.

Dacă aşa stau lucrurile şi dacă pentru aceasta s'a vărsat atât de mult sânge şi dela unii şi dela alţii, sânge tânăr în mare parte nevinovat al atâtor milioane de indivizi dar cu toţii conştienţi atât faţă de un trecut istoric cât şi la viitorul ce-l dorea fiecare pentru naţia sa respectivă, şi dacă acest sânge ce a curs din belşug e numai sânge creştinesc (căci creştine au fost popoarele ce s'au luptat, afară de turci), numai pentru scopuri pur naţionale, zic e timpul ca Europa să reflecteze serios şi la chestia fixării atitudinei faţă de jidani, acest popor parazitar, vagabond, intrigant, distrugător, viclean şi rătăcitor, care de secole trăeşte din speculă, fraudă, intrigi pe spinarea tuturor popoarelor.

Azi mai mult ca nici odată, jidanii au devenit mai periculoşi existenţei tuturor Statelor şi în special monarchiilor, căci tactica lor ascunsă dar cu metodă condusă, zilnic complotează pe deoparte la distrugerea capetelor încoronate, energiilor, tradiţiilor, moravurilor tuturor popoarelor, iar pe de alta la acapararea tuturor bogăţiilor şi anume a acelor bogăţii care pot fi mai lesne valorificate şi cu profituri mai mari.

Au pătruns şi pătrund din nefericire şi în rândurile armatei de unde apoi spionează, trădează, complotează, asasinează.

Au pătruns şi pătrund din nefericire în anturajul tuturor oamenilor politici a tuturor Statelor şi care prin măsurile lor diabolice şi cu ajutorul banilor şi femeilor conrup conştiinţele cele mai dârze din punct de vedere naţional.

In ce ne priveşte pe noi românii, pericolul jidovesc e la un punct hotărâtor.

Unii din ei au pătruns şi pătrund în cercurile intelectuale şi caută a-şi atrage de parte-le chiar energiile potenţiale, recunoscute ca naţionalism avansat, cum din nefericire l'a atras dela noi românii, chiar şi pe dl profesor de Istoria Românilor N. Iorga, care a devenit azi cel mai aprig apărător al jidanilor, nu numai în faţa opiniei româneşti, dar chiar şi internaţionale, luându-i pe jidani în braţe care i-a deschis coloane la ziarele recunoscute jidoveşti şi ostile neamului ca „Adeverul“ şi „Dimineaţa“.

Dar atentatul din 1917, la Tecuciu, contra M. S. Regelui, când eşea din curtea comandamentului armatei I. (general Grigorescu), când artileria inamică bătea şoseaua Frunzeasca urmărind automobilul regal, nu tot iscoada jidanilor a fost?

Dar atentatul din 8 Ianuarie 1919, când jidanii basarabeni din Ataké au ucis şi răstignit pe cruce, pe un soldat din regimentul 5 Roşiori, şi apoi au ucis şi pe generalul *Poetaş*.

In decursul veacurilor, de când acest neam a fost zămislit aci de Decebal şi Traian, veşnic s'a luptat cu fel de fel de barbari şi lifte păgâne vagabonde, care-şi căutau un loc sub soare.

De toate aceste lifte strămoşii noştri, în dragoste de religie, limbă şi glie strămoşească, au ştiut la vreme să se descotorosească, prin lupte cavalereşti, corp la corp.

Azi, frumoasa noastră ţară românească, întregită între hotarele etnice prin jertfa celor 800.000 feciori români, e din nou invadată de alţi barbari mai periculoşi: jidanii.

Fug jidanii din toate ţările unde au început a se redeştepta conştiinţa naţională şi prin mijloace nepermise trec graniţele noastre de abea demarcate prin stropi de sânge încă cald al vitejilor noştri şi cum vin se aşează ca nişte paraziţi în ţara noastră de ne storc vlaga, pentru a aduce ţara noastră în halul Rusiei, Ungariei, etc., în care jidanii pentru moment jubilează.

Jidanii, prin felul lor de aşezare — aşezare flotantă şi nestabilă — constitue cel mai murdar balast social. Ei nu constitue şi nu vor constitui o minoritate, întru cât nu au o ţară a lor, şi nici nu vor avea, căci nu au energia de muncă şi luptă cinstită a popoarelor care din decursul veacurilor şi-au afirmat dreptul la viaţă. Ei sunt un balast periculos al tuturor popoarelor, şi de acest balast e bine să ne descotorosim şi noi cu un ceas mai de vreme.

Un plebiscit dela ciobanul din vârful muntelui şi până la rectorii de Universitate, să-şi dea votul lor sincer şi pe faţă, dacă înţeleg a recunoaşte drepturile acordate prin noua Constituţie a ţării, (care va trebui revizuită, căci nu e în asentimentul ţărei, şi parte din deputaţi şi senatori cari au votat'o au fost aleşi prin fraude—urne furate).

Avem dreptul de a ne pronunţa asupra acestei chestii, care pare că ne-a fost impusă cu forţa (pentru bani) de streini.

Străinii nu ne pot dicta la noi acasă.

Jidanii în starea de astăzi, întrucât neavând o ţară — un Stat recunoscut, — nu pot fi consideraţi şi trataţi nici ca minoritate, ci numai ca un balast.

In acest sens e bine ca opinia publică să fie trezită, e bine a se redeştepta era de lupte naţionale, a înaintaşilor noştri din alte vremuri.

Iată de ce mişcarea este condusă cu atâta perseverenţă, cu atât tact, cu atâta căldură şi patriotism de savantul nostru profesor universitar dela Iaşi, dl A. C. Cuza, e simpatică şi a prins şi prinde cu folos în rândurile tineretului nostru universitar, podoaba intelectuală de mâine a neamului nostru, cât şi în rândurile ţăranului român — ţăran pe care trebue să-l cultivăm în dragostea de Rege, moşie, neam şi credinţă creştinească.

Iată de ce dl A. C. Cuza se ridică d'asupra şi apare tot mai mare, în aceste lupte naţionale, lupte pe care streinătatea le urmăreşte cu drag şi ne felicită prin presa lor naţională.

Iată de ce dl N. Iorga se tot coboară şi se va coborî mereu spre declin căci şi-a pierdut complect simpatiile ce le avea pe vremuri faţă de luptătorii cauzei creştineşti.

Şi în această ordine de idei, repet acel frumos pasaj, pasaj încrustat cu multă dibăcie, dar cu anume înţeles.

Intr'o vreme dl A. C. Cuza se întâlneşte faţă cu dl N. Iorga pe scările Universităţei din Bucureşti. Dl A. C. Cuza ridică scările, iar dl N. Iorga coboară scările. — S'au salutat reciproc şi ar fi zis dl A. C. Cuza către dl Iorga: Ce faci Iorga? Dl Iorga ar fi răspuns: mă cobor; — iar dl Iorga ar fi zis: dar tu ce faci Alecule? Dl Cuza ar fi zis: mă ridic!

Adică pe când dl Iorga „cobora", dl A. C. Cuza „ridica", adică drapelul naţional şi-l ţine desfăşurat, arătând pericolul naţional, şi adună zilnic mii şi mii de luptători sub cutele acestui drapel spre a curăţi Neamul Românesc, de acest „balast" murdar şi periculos neamului nostru.

Faptele se produc azi în Rusia când curentul creştin se îndreaptă cu furie contra jidanilor, e primul simptom de îndepărtarea acestui balast uman.

Europa trebue să dea o soluţie, acum mai mult ca oricând, căci jidanii ne-au invadat dela război încoace Ţara Românească în special, şi ne compromit demnitatea acestui popor de Daco-Romani, plantat aci la porţile orientului ca o barieră a civilizaţiei, — Ţara nu recunoaşte drepturile acordate jidanilor, prin noua Constituţie, căci ţara n'a fost consultată. Un plebiscit e necesar în această chestie. — Nu recunoaştem pe jidani ca minoritate, ci ca balast.

M. P. Florescu
inginer inspector silvic

Ecclesia militans.

In tot cursul istoriei neamului nostru, nici odată nu s'a simţit mai mult decât acum nevoia, ca sfânta Biserică să-şi lărgească sfera de activitate mântuitoare.

Predică în pustiu, cine predică unui norod sărăcit de timpuri şi de oameni, trăind în întuner c, mizerie şi viţii prin ticăloşia aproapelui.

Pentru neamul nostru vremurile amare au încetat: robia politică s'a dus, sclăvia economică a luat sfârşit prin împroprietărirea ţăranului român, lumină a început a i se da prin şcoli tot mai numeroase, demnitatea lui de cetăţean trebue să se ridice prin faptul că a fost chemat la viaţă publică prin exerciţiul votului universal.

Alte condiţii de propăşire deschizându-se şi pentru neamul românesc nici odată mai mult ca acum cuvântul preotului cinstit şi cucernic nu va prinde mai adânc în inima săteanului, dornic de o soartă mai bună. Spre norocul nostru înalţi Prelaţi îşi dau toate silinţele în România întregită de a îndruma poporul pe calea cea dreaptă, luminându-l asupra viţiilor de cari trebue să se ferească şi unul din aceste păcate este de bună seamă *patima băuturii.*

Direcţia acestei reviste este fericită să constate, că în contra alcoolismului, de care suferim cu toţii numai jidanii câştigă pentrucă ei sunt şi fabricanţi de alcool şi cârciumari la sate, în contra acestui flagel s'a ridicat cu toată energia şi prestigiul I. P. S. S. Mitropolitul Primat Dr. Miron Christea, cerând întregului cler de sub păstoria S. S. să facă propagandă, cerând cu stăruinţă guvernului să aducă o lege radicală de mântuitoare apărare. In această lumină, sfânta Biserică ni se înfăţişează ca o *nouă forţă în luptă* contra duhului celui rău, ce tinde să secătuiască puterile fizice şi morale ale neamului nostru prin otrava alcoolului, răspândită în primul rând şi în cea mai mare cantitate de lepra jidovească. Contra acestui atentat la sănătatea naţiunii române, I. P. S. S. Mitropolitul Primat a făcut următoarea propunere, primită în sfântul Sinod al bisericii ortodoxe române în ziua de 5 Octomvrie 1923, pe care propunere ne simţim datori a o reproduce mai jos în întregime ca pildă de prevedere politică şi de caldă iubire de ţară.

Propunerea.

Biserica în nizuinţele sale de propoveduire a evangheliei lui Hristos în masele largi ale poporului trebue să iasă cât mai des, cu naia slujitorilor ei, la largul viţii credincioşilor, unde se va convinge de multele viţii şi patimi, cari înăbuşă nu numai virtuţile şi însuşirile bune ale sufletului lor, ci istovesc seva lor de vieaţă şi rod adânc chiar la rădăcina neamului.

O astfel de patimă, care trebue să ne umple de îngrijorare, este *alcoolismul,* carele a început a face ravagii în sate şi oraşe, ba ameninţă a cuprinde în ghiarele sale ţinuturi întregi, ducând la sapă de lemn şi la ruină familii numeroase.

O călătorie, şi numai fugitivă, prin Maramureş, prin Nordul Ardealului, pe valea Someşului, pe valea Mureşului de sus, prin ţinutul Petroşanilor (Ardeal), prin toate ţinuturile Munteniei şi Moldovei din apropierea târgurilor, te umple de groază, văzând cum nu numai bărbaţii, ci chiar şi femeile, adesea ori cu copii în braţe, mistuie veninul otrăvitor al cârciumilor, cari în timpul războiului, şi de atunci încoace, s'au sporit într'un chip înspăimântător.

In Basarabia organe fără milă de ţară şi popor au sporit cârciumile mai mult decât însutit. In judeţul Bălţi cele 6 cârciumi, aşa numite oficiale, de pe vremea ruşilor s'au ridicat la 698. In jud. Orheiu, dela 6, la 712, iar în jud. Hotin dela vre-o 7 la peste 700. Cel puţin $^2/_3$ din cârciumari sunt streini, cari încasează venitul poporului, îmbogăţindu-se repede. Aceeaşi situaţie este şi în celelalte judeţe.

In Bucovina numărul cârciumilor a sporit după războiu enorm şi aproape toate sunt în mâna streinilor fără nici o dure de neamul nostru, pe care îl ruinează cu precugetare. Altcum nu putem înţelege, cum s'a putut, ca analisele medicale să constate **var** în rachia vândută, ca să ardă şi mai tara gâtlanul beutorilor? In cârciumile din Ardeal— îmi scrie subprefectul unui judeţ— s'a constatat chiar *vitriol.* In Biharia, numărul cârciumilor l'au sporit unele organe inconştiente ale tnuituror guvernelor, aşa încât oameii compe-

tenţi ne mărturisesc, că acele organe, fără milă de ţară, *au făcut adevărate colonizări de neromâni,* cari au început să exploateze pe autohtoni. Acelaş lucru se poate constata şi în multe alte părţi. Noi considerăm pe cetăţenii neromâni de fii iubiţi ai ţării, şi împărţim cu ei şi drepturi şi datorinţe: dar viitorul neamului şi al ţării nu admite a face colonizări de streini, cărora să le încredinţăm pielea poporului.

Urmările admirabile ale legilor vechiului Regat dela 1907 au dispărut. Stricteţea lor binefăcătoare nu se mai observă; iar în provinciile desrobite licenţele de cârciumă s'au dat cu nemiluita, nu numai în măsură mare, ci la elementele celemai puţin vrednice de încredere, la venetici streini, pe cari nu-i leagă nimic de popor şi de pământul ţării, decât dorul de a-l exploata; s'au dat la mulţi chiar, cari în cursul războiului au fost cei mai pronunţaţi inamici ai neamului românesc. Mi se scrie că într'un sat din Ardeal, pe o întindere de 200 metri sunt 11 cârciume. *O anchetă severă* şi dreaptă *asupra modului şi mijloacelor,* prin cari s'au exoperat asemenea brevete sau licenţe de cârciume, ar arunca o tristă şi dureroasă lumină asupra multora din cei competenţi a le da, ceeace nu se mai poate tolera.

Legea repaosului duminecal aproape pretutindenea nu se observă, ceeace umple cârciumile de popor tocmai în Dumineci şi sărbători.

Unde, la intervenţia mea personală, s'a sistat târgul în zi de Duminecă, mi se scrie că, la intervenţia unor parlamentari locali, iar s'a revocat oprelişte a.

Şi cum poporul dela ţară are bani astăzi, căci legea agrară l-a înstărit şi toate produsele muncii sale se plătesc excepţional de bine, ispita de a intra în cârciumile, care îi stau la îndemână la tot pasul, e ademenitoare şi ameninţă a cuceri tot mai mult teren.

Ba nefericita permisiune a unui guvern anterior, de a fierbe toţi rachiu de prune, a făcut ca, în ţinutul graniţei Bănăţene, altcum încă necuprins de patima beţiei, apoi pe la Ilia şi în munţii apuseni, să beie şi copiii.

Beţia cuprinde astfel teren tot mai mult, sporind certele, bătăile, crimele, omorurile şi impopulând atât puşcăriile cât şi casele de nebuni, căci statistica criminală şi medicală constată, că 70% intră în acele locuri nefericite mânaţi de beţie.

Generaţia, ce se naşte din oameni beţivi, o ştim. Sunt locuri unde comisiile de recrutare nu găsesc tineret apt pentru slujba militară.

Ne degenerează poporul şi se ruinează şi moraliceşte şi materialiceşte.

In Maramureş şi în alte părţi sate întregi se văd, unde cârciumarii streini, fără suflet, au desmoştenit familii cu starea cea mai înfloritoare, intrând în vetrele lor strămoşeşti şi izgonind ultimele jertfe ale spirtului omorâtor din case în grajd, sau în o colibă din fundul grădinii, unde trăesc tolerate restul ticăloaselor zile ce le-au mai rămas.

In faţa acestei primejdii biserica nu poate sta nici o clipă nepăsătoare. Ea e datoare a signaliza în faţa guvernului şi a ţării întregi primejdia chiemând la muncă împotriva alcoolismului întreg clerul, pe toţi cărturarii şi fruntaşii neamului.

Dar experienţa altor ţări ne învaţă, că propaganda cu cuvântul ori cât de eloquent şi convingător ar fi nu e de ajuns, ci trebuesc luate energice mijloace de guvernământ, făcându-se legi radicale, nu numai pentru reducerea numărului cârciumelor, pentru regularea strictă a tuturor referinţelor lor, ci pentru *împiedicarea producţiunei spirtului,* ori monopolizarea lui, etc.

Desigur Statul are enorme venituri pe urma consumului de spirt; dar Statului nu-i este permis să încaseze nici un ban pe contul sănătăţii, a moralităţii şi propăşirii poporului, uşurând, ispitit de suma taxelor de încasat, ruina morală şi materială a ţării.

Deci proprun:

1. Sfântul Sinod apelează la clerul nostru din toate eparhiile şi-l invită la propagandă aprigă în contra alcoolismului, arătând poporului stricăciunile morale şi materiale ce le produce, exploatând la timp mai ales cazurile triste cari — durere — i se îmbie pretutindenea. Ziarele aduc zilnic asemenea dureroase cazuri.

2. In scopul acesta fiecare episcop va pune la îndemâna clerului o cuvântare model *„Despre beţie şi urmările ei“,* care se va ceti sau rosti, la cele mai potrivite ocazii, în faţa întregului popor.

3. Cercurile culturale preoţeşti din toate eparhiile să deie în întrunirile lor pe la sate o specială atenţie combaterii viţiului beţiei, cerând pentru această propagandă ajutorul administraţiei şi al tuturor cărturarilor, în deosebi al învăţătorilor, aranjând producţiuni cu conferinţe, declamaţii, dialoguri, etc. contra alcoolismului.

4. Inaltul guvern este rugat:

a) Să revizuiască toate licenţele de cârciume şi să închidă de pe acum cea mai mare parte din ele,

b) Să execute strict legea repaosului Duminecal, închiderea cârciumilor şi să oprească ţinerea târgurilor în zile de Duminecă şi sărbători, precum la cererea noastră s'a proiectat deja în proiectul „Codului Muncii“.

c) Să studieze şi aplice toate mijloacele, cu toată rigoarea, cari în Swedia, Danemarca, Olanda, America şi alte ţări apusene au scos şi salvat popoarele din ghiarele beţiei.

d) Să reglementeze prin lege specială producţia spirtului, reducând-o la minimul posibil pentru trebuinţele medicale, industriale, etc., monopolizându-l eventual şi suprimând consumaţia lui în cârciume, ceeace va face un mare bine neamului.

Hotărârea Parlamentului

la Senat

Intru îndeplinirea celor cuprinse în punctul 4, literile a, b, c şi d, din propunerea, acum devenită concluzia Sfântului Sinod. I. P. S. Preşedinte Miron, este poftit a prezenta această hotărâre şi în o apropiată şedinţă a Senatului.

Inalt Prea Sfinţia Sa îndeplineşte mandatul în aceeaşi zi — 5 Noembrie 1923 — la orele 3 p. m.

Intreg Senatul ascultă cu vie luare aminte şi cu deosebit interes gravele motive înşirate şi concluziunea Sinodului; iar la urmă Domnul Vintilă Brătianu, Ministru al Finanţelor constată exactitatea datelor din comunicarea Mitropolitului Primat şi se bucură că biserica se ocupă de o chestiune de un aşa mare interes naţional.

Primeşte cu plăcere sprijinul bisericii, ba îl aşteaptă chiar, având de gând să reguleze prin lege vânzarea băuturilor spirtoase.

Măsurile indicate în memoriul cetit, le găseşte absolut necesare mai ales după războiu şi după reforma agrară, când ţăranul a ajuns la o stare materială mai bună. Recunoaşte sporul enorm al cârciumelor, dar a dispus să nu se mai elibereze brevete.

La regulare prin lege, va căta să nu fie condus de consideraţii financiare, de a spori veniturile Statului din producţia de alcool, ci de interesele sociale şi morale; de aceea va invita şi pe Mitropolitul Primat la alcătuirea legii. Cere sprijinul tuturor în această vitală chestiune.

Astfel Senatul unanim primeşte propunerea Sfântului Sinod şi o trimite Ministerului de Finanţe.

Apel

către toate organele Bisericii şi ale Statului

Intru executarea acestui concluz, Sfântul Sinod şi toţi P. P. S. S. membrii ai lui apelează cu părintească îngrijorare la toţi fruntaşii bisericii şi ai ţării, fie în calitate ofici-

ală, fie particulari, ca să ia parte activă, cu tot ce pot, la propaganda contra alcoolismului şi a patimei beţiei cu toate funestele ei urmări. In deosebi:

1. P. P. S. S. Chiriarhi vor pune la dispoziţia preoţilor din Eparhie o predică model în contra patimei beţiei, pe care preoţii o vor ceti în biserici, când va fi mai mult popor adunat.

2. Conferinţele preoţeşti viitoare vor lua în discuţie chestia alcoolismului şi vor stabili toate mijloacele pentru combaterea consumului de băuturi spirtoase. Protopopii vor însărcina din bună vreme pe preoţii mai bine pregătiţi cu studierea chestiei şi propunerea de soluţii practice şi radicale.

3. Cercurile culturale preoţeşti vor începe cât mai curând o specială mişcare de propagandă contra beţiei, cerând concursul administraţiei, al medicilor, al învăţătorilor, profesorilor şi al tuturor cărturarilor din partea locului.

4. Directorii, profesorii, învăţătorii tuturor aşezămintelor noastre culturale, şcolare, sunt rugaţi a iniţia conferinţe, întruniri, disertaţii, producţiuni cu declamări, dialoguri, mici piese teatrale, şi cu tot felul de mijloace apte de a împiedeca lăţirea patimei beţiei, care ne ruinează poporul. Această propagandă, ori cât de serioasă ar fi, nu va pune capăt răului; dar, generalizându-se, va arăta Inaltului guvern, că întreaga ţară, mişcată de ceice au inimă pentru ea, doreşte măsuri stricte, radicale.

5. Administraţia Statului în interesul viitorului acestui neam şi al cetăţenilor ţării este rugată a da întreg concursul ei acestei patriotice datorinţe, care nu mai sufere amânare, împiedicând orice abuz în privinţa sporirei cârciumilor şi stârpind corupţia unde s'ar afla.

Bucureşti, 29 Noembrie 1923.

Director, *Pr. T Simedrea.*

Preşedinte, Mitropolit-Primat, *Miron.*

Camuflajul jidovesc şi cazul H. Guernut

Mulţi au cutezat să conteste jidanilor orice merit de originalitate şi orice spirit inventiv în domeniul ştiinţei, artei etc. dar au greşit amarnic, deoarece înainte ca tactica militară modernă să fi vorbit ceva despre procedeul de camuflaj în lupta contra adversarului, jidanii acest viclean, isteţ şi iscusit popor, inventează şi practică *„dija"* de multă vreme metoda ingenioasă a camuflajului.

Procedeul acesta, care în trecut se practica pe o scară mică, în sensul, că jidanul ori de câte ori avea interes, făcea să pară în faţa goimului ca şi cum nu ar mai fi jidan, întocmai ca lupul îmbrăcat în pielea de oaie, astăzi s'a perfecţionat, astfel că e foarte greu să mai descoperi pe fiul lui Iuda.

Cine bunăoară ar cuteza să creadă, că limba *Esperanto* este un camuflaj jidovesc, pentru a anihila la naţiuni unul din cele mai puternice legături naţionale *„graiul"?*

Cine ar cuteza să creadă, că *Societatea Naţiunilor,* este un camuflaj jidovesc, pentru a realiza *dezorganizarea armată* a Statelor?

Cine ar cuteza să creadă, că sublima *„Ligă a apărării drepturilor omului"* este de asemenea un camuflaj jidovesc, pornit nu din vreun sentiment înalt de altruism, pe care jidanii nu-l pot avea, deoarece religia lor le interzice aşa ceva, ci pornit din dorinţa de a infiltra sub această mască seducătoare microbul *dezagregării naţionale a popoarelor?*

Ori cât ar fi de meşteri şi pricepuţi jidanii, camuflarea operei lor de dezagregare naţională, operă la care lucrează de când jidanii şi-au făcut apariţia pe scena lumii, totuşi mirosul caracteristic poporului lui Iuda străbate prin mantia cea mai elegantă şi fastuoasă cu care încearcă să îmbrace opera lor satanică.

Un caz recent este acel al lui *H. Guernut* la Bucureşti.

Pretinsul trimis al Franţei democratice venea în numele „Ligei pentru apărarea drepturilor omului" să vorbească orientalilor dela Bucureşti şi în loc de a fi primit cu temeneli şi cu surle şi ţimbale, cum de bună seamă era îndrituit să se aştepte din moment ce marele *Socolow* perciunatul perciunaţilor fusese primit în ţara noastră aproape cu onorurile cuvenite unui prinţ, reprezentantul Franţei este primit cu fluerături, cu pumni încleştaţi, cu urlete trogloditice, cari după cum se exprimă oficiosul jidovesc „Adeverul" reprezinta „triumful ignoranţei şi al neumanităţii, triumful brutalităţii şi al incapacităţii de civilizare, al nelealităţii şi al primitivităţii gregare, al intoleranţei, al nesimţirii şi al imprudenţei!"

Şi sărmanul reprezentant al umanităţii în loc de a se ospăta la banchetul cupios, de care se credea demn, se vede obligat de a lua primul tren spre Paris, spunând celor de acolo, bunînţeles partizanilor „Ligei drepturilor omului" că „România este un Stat situat la Sud-Estul Europei şi este guvernată de antisemiţi sub pseudonimul Ion I. C. Brătianu."

Presa noastră umanitaristă „Adeverul şi Dimineaţa" s'au văicărit mult după producerea acestui scandalos eveniment aşa cum îl numeşte presa jidovită, şi şi-au exprimat îngrijorarea pentru consecinţele nefaste ce vor decurge pentru noi în streinătate din cauza acestui fapt.

Perciunaţii dela această presă ar putea să nu se mai îngrijorască de soarta ţării noastre, după cum nu s'au îngrijorat nici atunci când neamul nostru a trecut prin momente de sânge şi de mare pericol.

Franţa ne va judeca şi aprecia aşa cum merităm. Tot aşa şi întreaga omenire, mai puţin însă neamul lui Iuda.

Dragostea şi admiraţia pentru Franţa s'a arătat îndeajuns şi cu această ocazie prin „Marseillese" şi prin urale de „Vive la France" ceau constituit epilogul faimoasei conferinţe a acelui care venea să vorbească în numele aşa zisei umanităţi.

Jidani aruncaţi jos masca, procedeele voastre s'au învechit şi vor da fiasco.

V. Il. Zan.

Propaganda presei jidoveşti.

Acum câteva zile în urmă, locuitorii liniştiţi ai Clujului au fost alarmaţi, mai bine de o săptămână, nu în mod displăcut, având impresia că sunt pe Calea Victoriei de strigătele frenetice ale câtorva băeţi, cari, venind din capitală cu mari stocuri de ziare şi reviste, traversau Transilvania, în scopul de a răspândi scrisul românesc din Ardeal şi gustul de a citi româneşte al publicului din părţile noastre. Am cerut să-mi vândă „Universul" şi „Cuvântul" şi mi s'a spus, că nu le au, dar totuşi ca să mă servească mi-au oferit: „Dimineaţa", „Adevărul", „Lupta, „Aurora" şi alte reviste editate şi scrise de redactorii acestor ziare jidoveşti.

Văzându-i curajioşi, plini de energie şi foarte dibaci în a face reclame gazetelor de tot felul, am intrat în discuţie cu unul dintre ei. Purtând

un nume curat românesc, originar din Bucureşti, unica lui meserie fiind exclusiv aceasta, mi-a spus unele lucruri ce sunt demne de relevat pentru a se vedea cum lucrează presa jidovească spre a-şi câştiga simpatia publică, şi în acelaş timp, indiferenţa condamnabilă a ziarelor adevărat româneşti.

La întrebarea pusă, că dece nu vinde şi ziare româneşti, ca cele cerute de mine, a răspuns franc, că „Universul", bucurându-se de trecerea ce o are în massele populare, abuzează de această popularitate, refuzând orice colaborare din partea acestor abili şi prea modeşti propagandişti. In schimb presa jidovească face toate sacrificiile pentru a fi răspândită şi cât mai mult citită. Băiatul cu care stăteam de vorbă, după spusele proprii, punându-se în slujba jidanilor, la dispoziţia presei jidovite, primeşte lunar o leafă ce ar putea foarte bine să echivaleze cu aceea a unui director de bancă. Pe lângă o leafă fixă de Lei 3000, mai are alte 6000 Lei lunar, sumă provenind din diurna de 200 la zi, plus un comision de 25% care-i revine din vânzarea ziarelor şi revistelor „rumuneşti".

Nu este oare suspect faptul, că presa jidovească şi cea jidovită, deşi în timpul din urmă şi-a pierdut în toate părţile clientela, fiind boicotate de publicul conştient, dispune de fonduri inepuizabile în aceste timpuri de accentuată criză financiară, pe când ziarele româneşti, atât cele din vechiul Regat, cât şi din Ardeal cu trecut şi tradiţii româneşti, dispar, neputându-şi plăti nici tiparul.

Adm.

Intreprinderile industriale şi financiare evreo-maghiare din Ardeal

Comunicare făcută de dl senator Dr. VASILE BIANU

„Domnilor senatori. Am onoare a aduce la cunoştinţa dlor miniştri de industrie şi de finanţe că *diferitele intreprinderi industriale şi financiare evreo-maghiare* din Ardeal, Banat, Crişana şi Maramureş sunt tot atâtea focare de *iridentism.*

In toate acestea intreprinderi mari, atât capitalul investit, cât şi consiliile de administraţie, cu tot personalul, sunt evreo-ungureşti. Toate scriptele, sigiliile şi registrele sunt scrise numai în limba maghiară. Prin localurile lor nu se aude nici un cuvânt românesc, şi pe pereţii lor sunt expuse în mod tendenţios fotografiile şoviniştilor unguri, harta Ungariei vechi şi diferite scene eroice din istoria poporului maghiar.

Majoritatea funcţionarilor sunt sau foşti slujbaşi evreo-maghiari, cari au refuzat să depună jurământul de credinţă Statului român, arătându-şi, în acest mod, sentimentele lor ostile faţă de ţara noastră, sau sunt diferiţi profesionişti din Ungaria, veniţi în ţară în mod clamdestin.

Dar ceeace ne întăreşte mai mult în convingerea că aceste întreprinderi industriale evreo-maghiare sunt tot atâtea centre ale iridentei ungureşti, este sistemul lor de a lucra.

Mai întâiu trebue să se ştie că toate aceste întreprinderi au *legături directe şi foarte întinse cu Budapesta,* pentrucă majoritatea acţionarilor mari sunt în capitala Ungariei şi pentrucă *centralele* unora din aceste intreprinderi industriale şi financiare sunt în Budapesta, iar venitul lor, aproape în întregime, să duce peste graniţă. Apoi pe lângă faptul că, în interiorul acestor intreprinderi, întreg personalul trăieşte într'o continuă şi mereu crescândă atmosferă duşmănoasă faţă de Statul nostru şi faţă de tot ce este românesc, ele *subvenţionează cu milioane* în fiecare an ziarele evreomaghiare şoviniste, după cum o face de pildă marea fabrică de piele „Renner & Comp." din Cluj, care finanţează ziarul „Keleti Ujság", subvenţionează societăţile de propagandă maghiară, aşa zisele societăţi de muzică sau de sport, cu dedesubturi clandestine, societăţile culturale maghiare, şcolile ungureşti, în care copiii sunt crescuţi în spiritul revanşei, apoi spionii şi diferiţi agenţi de propagandă.

Afară de aceasta, se dă cu socoteală că cel puţin *200 milioane* de lei din venituri se duc în fiecare an în Ungaria.

Situaţia *băncilor* nu este mai puţin primejdioasă consolidării Statului român. Aceste bănci au ordin dela centralele lor din Ungaria ca să finanţeze şi să încuragieze numai întreprinderile şi comerţul evreo-unguresc cu *merite patriotice . . .*

Pentru înlăturarea primejdiei pe care o prezintă toate aceste întreprinderi industriale şi financiare, rog pe dnii miniştri de industrie şi de finanţe ca să instituie anchete, cât se poate de severe, care să constate în mod amănunţit situaţia lor, precum şi situaţia fiecărui funcţionar, acţionar şi muncitor. Apoi să se impună limba română în măsură cel puţin egală cu limba maghiară, şi *să se naţionalizeze,* căci numai astfel va fi înlăturat pericolul pe care îl prezintă pentru Statul nostru aceste întreprinderi industriale şi financiare evreomaghiare, îmbâcsite de şovinism unguresc, numai astfel se va putea stârpi mişcarea iridentistă maghiară, care caută să submineze, chiar dela început, temelia noului Stat român".

Să sprijinim comerciul şi industria românească

Indemn la scrierea acestor rânduri mi-a dat o gazetă săsească dela ţară, căreia nu i-se poate lua în nume de rău, că stărue să se contopească băncile săseşti mai mici, din anumite localităţi, având în vedere, că astfel pe deoparte mai bine s'ar putea ajuta în criza de bani care bântue de prezent, iar pe de altă parte ar putea ajuta mai bine negoţul, industria şi cultura lor.

Saşii văd că în noua noastră ţară mărită, băncile româneşti se înmulţesc şi-şi întind lucrările şi operaţiunile lor în întreg cuprinsul Ardealului unde până acum băncile lor, cele ungureşti ba chiar şi cele *jidoveşti,* lucrau cu mare câştig, mai ales în ţinuturile locuite de români, cu toate că în aceste părţi ale locului erau şi institute de bani, bănci româneşti, necercetate de români.

Din acest motiv, adecă în urma nepăsării publicului românesc, care alerga tot la băncile streine, aceste bănci s'au întărit în dauna celor româneşti.

Că aşa a fost în trecut, când mulţi îşi uitau de neamul lor, este adevărat, iar greşala aceasta ar fi să o uităm şi trecem cu vederea.

Nu putem însă uita şi trece cu vederea aceasta nepăsare în timpul de faţă, când publicul românesc tot mai aleargă în unele părţi la băncile streine, unde îşi depune banii,

sau ridică împrumuturi scumpe dela acestea.

De ce oare am mai face câştig acestor bănci a căror acţionari şi beneficiari sunt streini şi duşmani economiei noastre naţionale româneşti, şi cari întrebuinţează câştigul lor pentru întărirea economică şi culturală a lor? De ce să le ajutăm şi mărim fondurile lor de binefacere?!

Este timpul suprem pentru ca să ne desmetecim şi deşteptăm din această amorţeală şi nepăsare regretabilă dăunătoare comerciului românesc şi să ne hotărâm firm după loznica: „nici un ac dela strein!", ca să nu mai deschidem uşa băncilor streine, ci în toate afacerile noastre de bani, comerciu şi negoţ, să cercetăm şi sprijinim băncile noastre româneşti, căci:

Unde-i unul nu-i putere,
la nevoi şi la durere.
Unde-s doi puterea creşte
şi duşmanul nu sporeşte.

In schimb băncile noastre încă să-şi facă datoria faţă de neam, să ajute şi subvenţioneze din câştigul lor, bisericile, şcoalele şi instituţiunile voastre de binefacere, culturale-naţionale.

Aşa făcând, ne împlinim şi unii şi alţii datorinţele de fii şi români buni ai acestei patrii, care este a noastră şi numai a noastră!

Dr Eugeniu Munteanu

Legea Repausului Duminecal

— Publicată în Monitorul Oficial Nr. 131 din 18/VI. 1925. —

Din partea Negustorilor Români şi în general creştini această lege este primită cu mare entusiasm, ca una din legile ţării care este cea mai eficace pentru înfrânarea concurenţei evreieşti şi iată pentru ce:

Prin repausul general de Dumineca această lege opreşte pe evreu să-şi exercite comerţul în detrimentul creştinilor, cari în această zi se vor putea odihni ne mai fiind siliţi să ţie magazinele deschise de frica concurenţei evreeşti. S'a pus capăt odată pentru totdeauna ca din ziua de Duminecă să se facă o zi de geşeft.

Luându-i-se cărciumarului evreu posibilitatea ca Dumineca să alcoolizeze în special ţăranii, ise ia totodată acestui evreu şi cel mai bogat izvor de câştig, ştiut fiind că ţăranul nostru numai la beţie îşi uită de sărăcie, pierzându-şi capul şi averea; prin mijloacele evreeşti bine cunoscute şi anume de a face săse iscălească contracte de vânzări, iscăliri de poliţă etc. chiar în momentul, când *„clientul"* numai e stăpân pe voinţa sa.

Prin legiferarea şi încadrarea orelor de muncă în zilele obişnuite de lucru se pune capăt situaţiei de până acum, ca o magazie să desfacă mărfurile sale în orice oră din zi sau noapte, căci iată care era situaţia de mai înainte: Evreul posedând o familie numeroasă cu soţia tot negostoare, îi era uşor ca prin sistemul de perindare să vândă timp de 20 ore pe zi, fără ca să resimtă oboseală. Creştinului îi este mai greu acest lucru fiindcă familia sa, nu e crescută în mediul comercial şi când se nimereşte mai rar ca un negustor creştin să se poată validita, exercitarea comerţului său este strict legată de persoana sa. In această situaţie acestui creştin îi este imposibil să lucreze cu succes 20 ore din zi.

Interesul nostru românesc nici nu este să imităm toate moravurile stricate ale evreilor, ca bunăoară prin concurenţa duratei de lucru să ne ruinăm sănătatea, cultura sufletească etc.. etc.

Alt punct al legei care taie în carnea vie a evreilor este, că acest evreu patron nu mai dispune liber de orele de muncă a salariaţiilor săi creştini, cari în toate cazurile fără excepţie sunt puşi numai la muncă grea fizică şi nici de cum în roluri conducătoare. Aşa fiind, acest salariat este scutit prin lege şi beneficiează zilnic de 2 ore repaus la masă, de fiecare Duminecă din săptămână (24 ore), iar seara dela orele 8 este liaer din serviciu. — Până acum ce vedeam:

Evreul punea Dumineca personalul său să lucreze toată ziua, iar noaptea îi da drumul numai după terminarea lucrărilor zilnice. In ziua de şabes natural avea repaus numai evreul, creştinul trebuia să lucreze înainte, căci conform *„Talmudului"* este interzis evreului ca în aceasta zi să execute orice lucrare.

O lacună mare a acestei legi este că în oraşe peste 8000 locuitori se dă voe excluziv magazinelor din zona târgurilor să formeze o derogare dela lege şi anume că în zilele de târg săptămânal sau iarmarocuri numai acele prăvălii pot fi deschise toată ziua (fără să închidă 2 ore la amiaz în zile de lucru, sau să ţină magazinele şi duminecele deschise — dacă ziua de târg cade pe aceasta Duminecă) cari cad în aceasta zonă de târg. Ori este un lucru bine ştiut că în aceste pieţe de târguri sunt plasaţi numai negustorii evrei iar creştinii ne mai având loc între ei sunt situaţi pe străzi laterale. In cazul dacă nu se schimbă această dispoziţiune a legii vom ruina negoţul românesc în favorul evreilor.

Abstrăgând de aceste lacune a legii cari vor trebui corectate, legea în general este inspirată de un sentiment şi interes pur creştinesc.

Facem apel la toate Guvernele Ţării Româneşti să nu dea ascultare ţipetelor şi văicărelilor evreeşti cari au început deja să-şi aibă efectul, dând impresia că se lucrează intensiv în direcţia răsturnării legii.

Dela serviciul nostru de informaţii

*

Nota Redacţiei. Acum înţelegeţi dlor cititori motivul pentru care „anumita presă" adică presa intereselor jidoveşti atacă legea Repausului duminical.

Spiritul agresiv al jidanilor din Bistriţa

Primim la redacţie următoarea corespondenţă din Bistriţa şi recomandăm dlui Prefect al judeţului să aibă în supreveghere pe şeful poliţiei oraşului Bistriţa, care în cazul mai jos relatat dovedeşte o suspectă solicitudine faţă de jidani.

Dl Augustin Cupşa, fost preot, iar astăzi şeful de poliţie al oraşului nostru a dat în ziua de 20 l. c. dovadă prin lipsa de interes faţă de români un apărător fidel şi devotat al celor mai murdara interese jidoveşti. Acest fapt îl confirmă următorul incident:

In ziua de 18 l. c. 35 de elevi excursionişti ai liceului „Brătianu" din Piteşti au vizitat oraşul nostru rămânând uimiţi de mulţimea de evrei perciunaţi cari populează oraşul nostru în abundenţă. Jidanii pretinzând că au fost atacaţi de către excursionişti, s'au adunat şi s'au luat după elevi, căutând prilej de a se agăţa de dânşii. Elevii sunt opriţi de către neruşinaţii ovrei Schmeterer Iakab, Tokayer Herşi, Frank şi alţii.

După o lungă discuție între elevii liceului „Brătianu“ și ovreul Schmetterer s-au împrăștiat ambele părți.

După masă au vizitat elevii suburbiul de sus în care parte a orașului se află și sinagoga jidovească. Elevii au trecut departe de această clădire. Trecând excursioniștii prin piață au fost râși și fluerați de către cetele de ovrei, gata de luptă în oricare moment. Reîntorcându-se elevii din parc a rămas unul mai îndărăt. Acesta a fost atacat de ovreul Schmetterer, sub pretextul că ar fi scuipat în sinagoga lor. Acest fapt nu corespunde întru nimic adevărului, deoarece excursioniștii nici n-au vizitat sinagoga. Imediat s-au adunat ceilalți elevi, iar în jurul lor o mulțime de fii de ai lui Israel, cari stăteau gata numai să atace. Atunci a intervenit studentul în drept Caliani, spunând elevilor să cheme poliția pentru a face ordine. Sosind poliția ovreul Schmeterer a fost dus la poliție la cererea dlui deputat de Pitești, de unde a fost eliberat după o jumătate de oră. Seara au apărut elevii în parc, unde au cântat cântece patriotice și au dansat dansuri naționale, fiind — culmea obrăzniciei — râși și fluerați de locuitorii jidani. In urmă elevii pentru a fi apărați au fost petrecuți de poliție la gară.

Un grup de stud. creștini

INFORMAȚIUNI

Pentru membrii propagandiști. *Se reamintește încă odată membrilor propagandiști că întâia lor îndatorire este să ne țină în cunoștință cu toate evenimentele mai de seamă ce se petrec în cercul lor de activitate. Broșurile și materialul de propagandă se va trimite în cursul lunii August.*

Cum dl Dr Ioan Istrate, secretarul de redacție al revistei, se stabilește la 1 Septembrie la București, tot în interesul luptei noastre național-creștine, toată corespondența membrilor propagandiști se va adresa pe viitor dlui căpitan Gh. Beleuță. Calea Victoriei 38, Cluj.

*

Procese studențești. La 26 August se va judeca la consiliul de războiu al corpului VI de Armată din Cluj, procesul celor 200 studenți, cunoscut sub numele de „procesul Gritta“.

La 7 Octomvrie se va judeca, la acelaș consiliu de războiu procesul incidentelor din 17 Decemvrie cunoscut sub numele de procesul „grevei foamei dela Galata“.

In numărul viitor ne vom ocupa pe larg cu aceste două procese, cari prin proporțiile lor, interesează nu numai studențimea, ci întreaga opinie publică românească.

*

O nouă secție L. A. N. C. în Ardeal. După Ticvaniul Mic din Banat unde s'au pus bazele unei secții a L. A. N. C. în Ardeal în comuna Râpa, prin stăruința unui harnic membru propagandist al nostru, studentul Dorofteі P. Șulariu.

Comitetul s'a format astfel: Ioan Maloș, preot; Ștefan Șulariu învățător; Aurel Gliga, student; D. P. Șulariu, student, ca membrii conducători. Apoi: Gheorghe Popovici, președinte; Ilie Gherman, v.-preș.; I. Tătărău, secretar; Al. Gherman, casier. Comisia de control: I. Vlasa, I. Bondrea, D. Furdui. S'au înscris până acum vreo sută de membri. Din partea noastră le urăm spor la muncă.

*

Ca să știe toți Românii. Ciubancan Grigore este agricultor, român de sânge și credință, născut și domiciliat în comuna Cuzdrioara jud. Solnoc-Dobâca. Pe vremea când se întocmeau listele de cetățenie acest român făcea serviciu efectiv în armata română. Dar notarul jidan, nu a găsit de cuviință ca să-l introducă în lista cetățenilor, deși el a trebuit să aibă cunoștință de existența lui Ciubancan, mai ales, că era militar, deci ținut în evidență la oficiul notarial, Românul nu a fost trecut pe listă, dar dintre jidani nimeni nu a lipsit. Vedeți așa ne slujesc interesele naționale jidanii, pe cari inconștiența îi mai tolerează în funcțiuni publice. Ciubancan acuma aleargă să vază dacă i-a fost admis apelul în materie de recunoaștere a cetățeniei.

*

Corespondență din Beclean. In Beclean dela războiu încoace cam atâția jidani au venit câți am avut mai înainte. Aceasta s'a întâmplat din bunăvoința consiliului comunal și cred că și din dragostea pentru semiți a dlui prefect Prodan a cărui gardă când venea la socrul dsale prot. Bușiția era Rosenberg, Schönberg, Kalmár și alții mulți de aceștia.

Comersanți avem numai 1 român, 4 unguri și o droaie de jidani cari astăzi sunt cu mult mai maghiari ca înainte de războiu. In plasa Beclean din 13 notari, 5 (Spermezeu, Târlișua, Coldău, Arpașteu și Nușfălău) sunt jidani. Să înțelege că și scriitorii comunali sunt tot din neamul lui Iuda. La primpretoriat sunt cu servitori cu tot 6 persoane, din care numai șeful și servitorul sunt români.

Pe lângă toate acestea astăzi sunt în cele mai importante oficii jidani (corpul veterinar) și unguri (corpul silvic) chiar aceștia sunt preferiți cu posturi atât de importante, cărora li se dă posibilitatea de a veni în atingere cu marii proprietari unde se făuresc cele mai periculoase încercări pentru iredentism.

In plasa Beclean, Cheuchiș și Ileanda e un anume Neuman inginer silvic tot așa în aceaste comune e un jidan cu numele Madas Iozsef ca veterinar, care nici astăzi nu și-a schimbat firma în românește, și câte multe s'ar putea spune.

Morile aproape toate sunt în mânile jidanilor în împrejururile acestea.

In Beclean moara absenteistului Bethlen Istvan e în mânile lui Grossman și Eidinger. *(Informator).*

*

Cum se ajută jidanii între ei. Toți românii din Cluj știu că restaurantul New-Jork este ținut de jidanul Friedmann, dar nu știu că acest evreu, care se îmbogățește cu banii consumatorilor români, nu se aprovizionează nici odată cu articole de băcănie și coloniale dela comerciantul român *Aldica,* din apropiere, ci trece sistematic pe lângă firma românească și se duce la jidanul băcan *Ernest Iacab,* unde se aprovizionează cu cele necesare, lăsând banii, luați dela români, unui fiu al neamului evreiesc. Iată politica economică a Semitului modern: să pompeze numerariul din punga creștinului și apoi cu ni i un preț să nu-l mai întoarcă la creștini, ci, la caz de nävoe să-l transmită tot unuia din sângele lor!

Dlor români, cari vedeți pericolul jidovesc, nu simțiți în această practică nici un îndemn de a o imita, boicotând pe jidani?

*

Cărți:

Probleme bănățene de P. Nemoianu. Primim la redacție o nouă carte cu acest titlu scrisă de dl dr

Petre Nemoianu. Cartea este un mănunchiu de articole-studii scrise asupra unor chestiuni din Banat, un inventar al patrimoniului național dobândit dela fosta stăpânire, cum modest o botează autorul. Această carte nu numai că este scrisă cu îngrijire, nu numai că tratează cu multă temeinicie unele probleme la aparență de interes local sau regional, dar este inspirată de un cald patriotism și de un bărbătesc naționalism. Autorul nu se mulțumește cu constatarea stăpânirii noastre formale și nominale peste încântătorul Banat, ci cu adâncă pătrundere scoate la iveală situația privilegiată a elementului strein în Banat și blamabila noastră incurie de a nu fi făcut aproape nimic dela Unire încoace pentru *emanciparea economică și socială a elementului românesc* din această legiune. Recomandăm cu multă căldură cartea dlui Nemoianu.

*

O brutalitate, care trebue pedepsită. *In momentul când încheiem revista, aflăm că dl dr Peteu, medic maior invalid de război a fost brutalizat și bătut cumplit de un conductor de tren, până când a fost lăsat în nesimțire. Dl dr Peteu este unul din cei mai inimoși fruntați ai mișcării noastre și a lăsat neșterse amintiri prin pledoaria emoționantă ce-a ținut-o la procesul dela Severin. Este un brav ostaș rămas din război fără mână și fără picior. Credem că autoritățile vor ști să pedepsească exemplar pe acea brută de controlor, care n'a avut respectul cuvenit față de acest distins român.*

*

Dați pentru „Căminul cultural creștin"! *Comitetul studențesc pentru conducerea lucrărilor de zidire a „Căminului cultural creștin" din Iași, — pe care studenții îl zidesc cu propriile lor brațe și cu cărămida fabricată tot de ei la Ungheni —, mulțumește următorilor mărinimoși donatori, cari până acum ne-au ajutat la această muncă stăruitoare:*

1. Inginer-arhitect Grigore Bejan, donatorul terenului pe care se zidește Căminul.

2. General George Moruzi, comandantul Școalei de Cavalerie din Sibiu, și dl Scarlat Rosetti, donatori ai sumei de 100.000 lei.

3. Dl Negroponte, Mărășești, materiale.

4. Principele Barbu Știrbey, Buftea: 7 căruțe pe tot timpul construcției și lei 30.000.

5. Dl General Z. Cantacuzino-Grănicerul, un vagon și jumătate de ciment.

6. „Intreprinderile forestiere" din Cluj: un vagon cherestea.

7. Banca Centrală" din Cluj: donatoare a unei sume de bani, a unei părți din fierărie necesară și a eternitului pentru acoperiș.

8. Dl Nicolae Tecău, din East-Youngstwon (America), colectorul unei sume de 38.900 lei, primite dela Românii americani.

Studenții au terminat săparea temeliei (dela 6 Iulie când a început activitatea și până acum), și s'a început betonarea.

S'au săpat peste 800 care cu pământ. Voința studenților este să termine Căminul în toamna aceasta. In acest scop sunt rugate și celelalte instituțiuni să ne dea concursul cu aceeași mărinimie ca și cele de mai sus.

Sumele de bani rugăm a fi trimise direct la Iași (pe adresa: „Căminul Cultural Creștin" — Str. Codrescu No. 3).

Fabricile de alimente, negustorii și persoanele care vor să doneze, sunt rugați a trimite pe aceeași adresă pachete sau lăzi de alimente pentru aprovizionarea bucătării studențimii muncitoare la cămin.

*

Un drum triumfal. Așa a fost călătoria făcută de dl profesor A. C. Cuza în zilele de 19, 20, 21 și 22 Iulie prin județul Neamț, la Piatra, Roznov, Târgu Neamț, Hangu, Bicaz, Tarcău și Roman. In toate aceste localități o mulțime imensă de oameni a ieșit întru întâmpinarea dnilor profesor A. C. Cuza, Ioan Zelea Codreanu, prof. Șumuleanu și ceilalți fruntași ai mișcării naționaliste. S'au fondat secțiuni ale organizației L. A. N. C., luându-se jurământul membrilor și sfințindu-se drapelele cu svastica.

Unde este presa zilnică românească obiectivă, care deși consacră coloane întregi evenimentelor de mică importanță, nu găsește loc pentru câteva rânduri în cari să arate afirmarea tot mai fățișe a curentului și luptei național-creștine?

*

Despre jidanul Nicolae Constantin. Cuvântul, Universul, Patria și Țara Noastră, s'au ocupat pe larg cu activitatea unui ziarist „rumun" un anume Normand Kanner prin botez Nicolae Constantin, de naționalitate și profesiune *jidan*. Acest Nicolae Constantin, despre care revista noastră a avut ocazie să se mai ocupe, demascându-l în fața direcțiunii ziarului „Universul", (al cărui „redactăr" pentru Ardeal era) până când a fost dat afară și-a trecut între consângenii botezați cu briceagul dela Adevărul și Dimineața, — este fostul asistent dela chimie (dat afară și de acolo pentrucă indusese în eroare consiliul facultății că este licențiat în chimie) și actualul codirector al agenției „Rapid" împreună cu pravoslavnicul ovrei Buchwald. In această calitate de „ziarist rumun" importă ziare iredentiste prohibite din Ungaria și furnizează știri iridentiste presei evreo-maghiare din Ardeal.

Prins asupra faptului arătat mai sus de Siguranța din Ardeal, fapt care trebue reprimat în interesul înalt al Statului, totuș, jidanul, priceput în chimie a reușit să se „dilueze" din soluția caustică în care căzuse și continuă să fie liber. *Somăm autoritățile să ia cât mai neîntârziat măsuri contra acestui individ indezirabil, care prin prezența lui supără susceptibilitățile fiecărui român băștinaș din acest oraș. Nu de altceva, dar pe câinele care mușcă pe furiș e bine să-l lovești cu piciorul, ca să nu mai muște.*

*

Manuscrisele și toate chestiunile privind redacția se vor adresa secretarului de redacție: Ioan Istrate, str. Regele Ferdinand 37. Chestiunile privind administrația revistei se vor adresa dlui Simeon Mitea, str. Bob No. 7. Atragem atenția să nu se facă nici un fel de plată, decât contra chitanță semnată de dl Mitea.